

SPORT

IULIE 1969

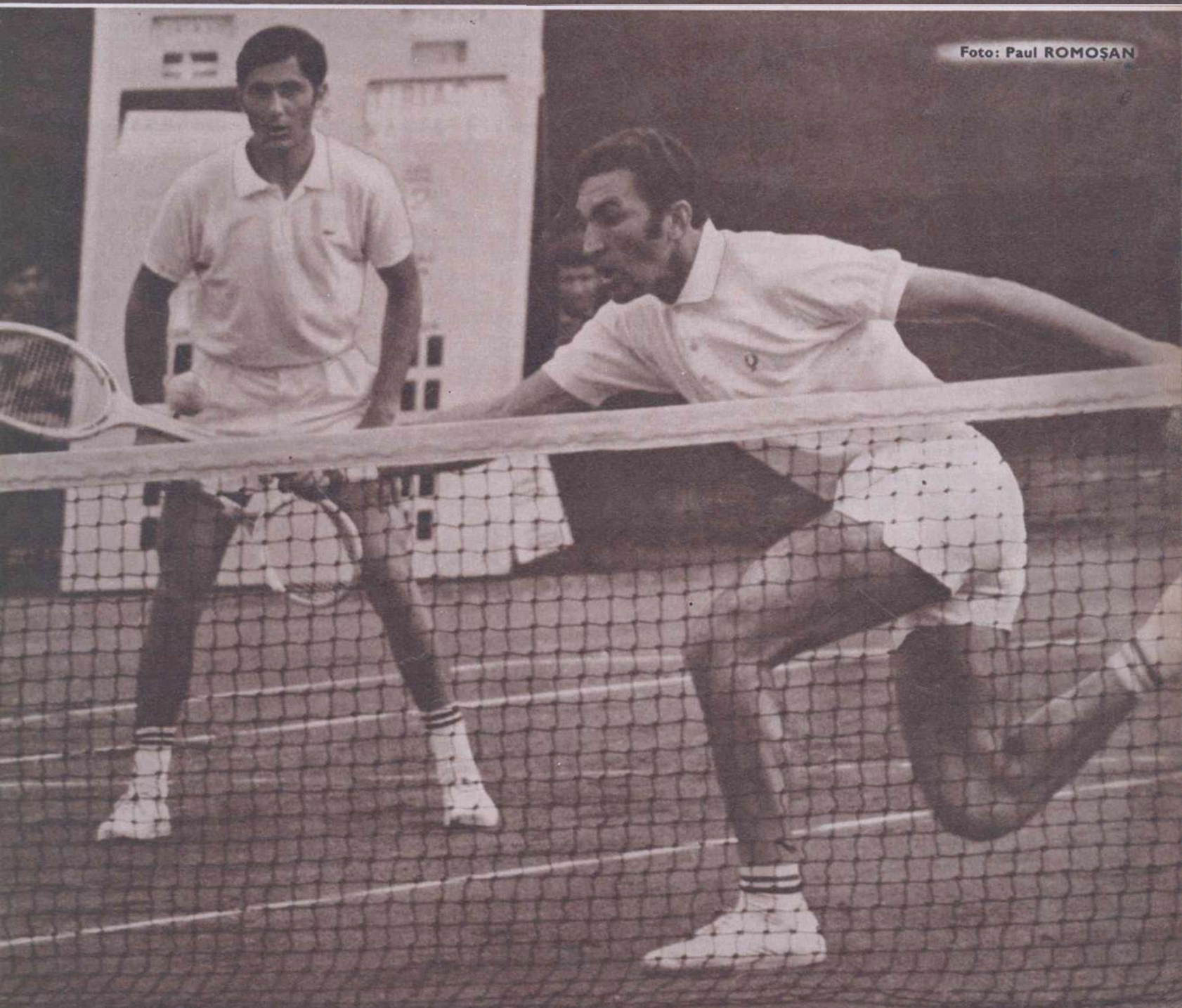
13

în acest număr

Totul despre A.C. MILAN

DAN GHEORGHIADIS
(antrenorul „naționalei“ Greciei)
despre ROMÂNIA
PORTUGALIA și... MEXIC

Foto: Paul ROMOȘAN

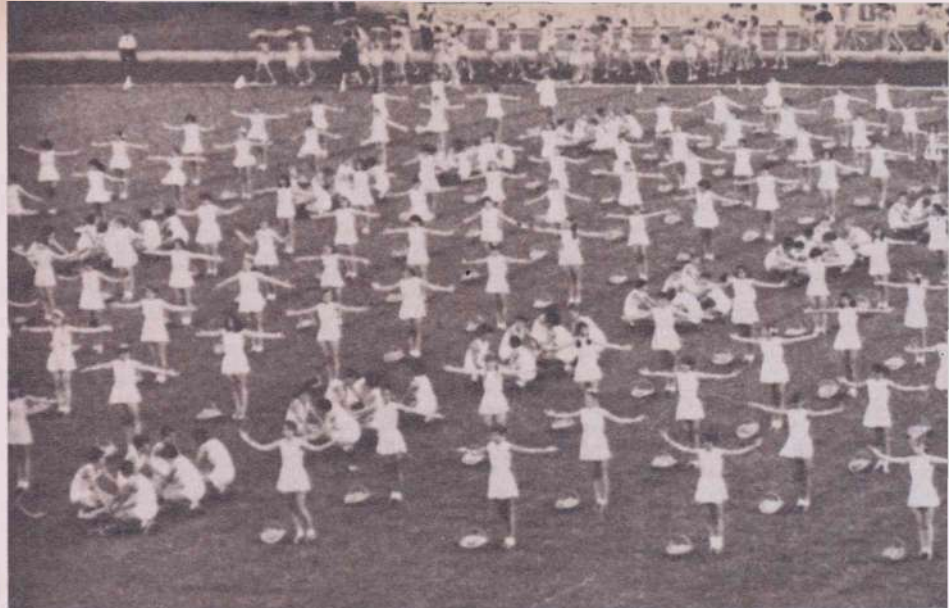

NĂSTASE și ȚIRIAC

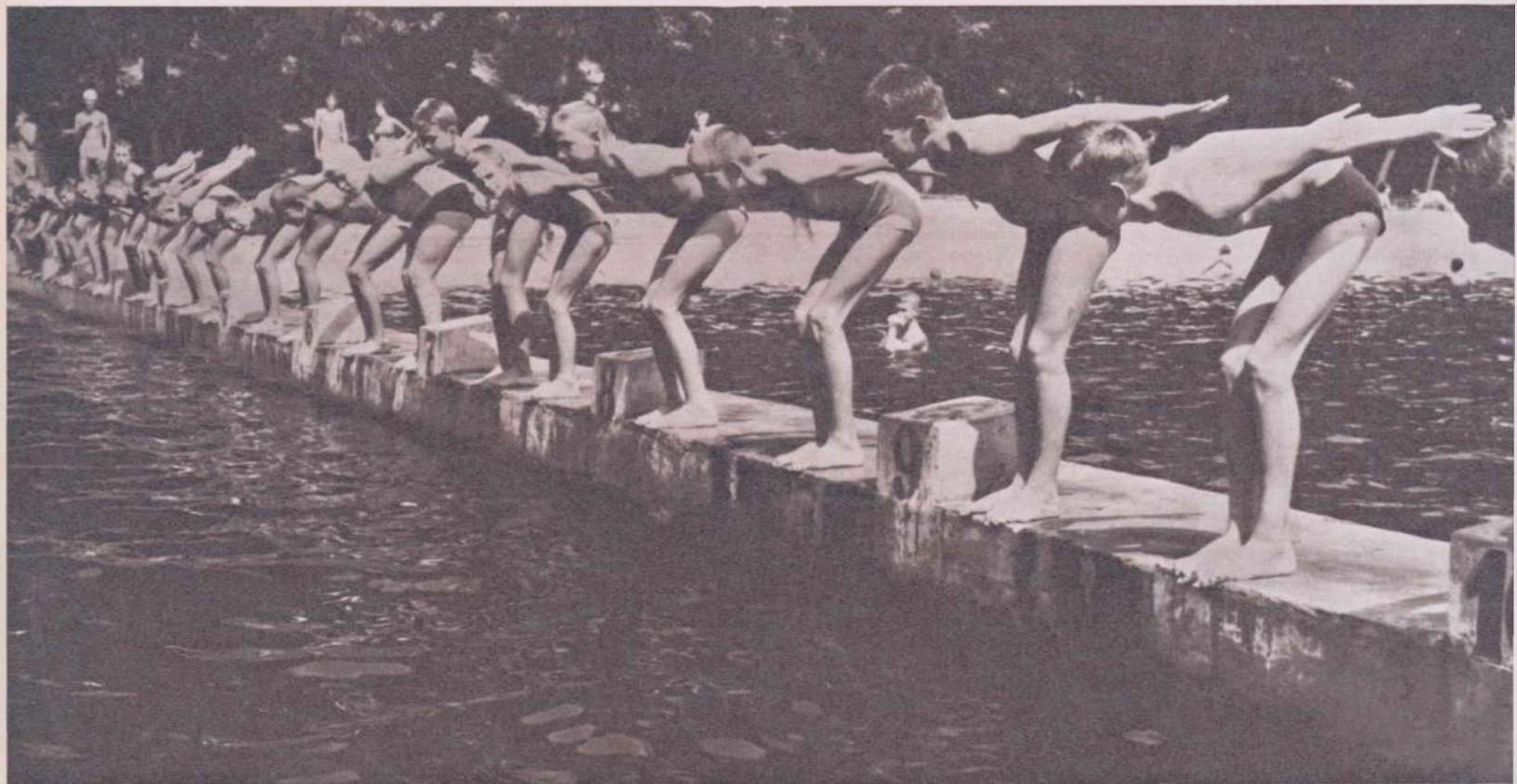
(semifinaliștii de la Roland Garros)
reglează tirul ultimelor mingi pentru
marele duel sportiv cu

METREVELI și LEYUS

IMAGINI SPORTIVE DIN ANUL JUBILIAR

1969 — anul celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, al celei de a XXV-a aniversări a eliberării României de sub jugul fascist. Avântului mereu crescând închinat de poporul nostru, înscris pe drumul fericirii, al comunismului, celor două mari și istorice evenimente, îi este strâns alăturat și cel al sportivilor: cât mai largă baza de masă, cât mai sus prestigiul performanțelor! În paginile de față, revista **SPORT** oferă cititorilor săi câteva mărturii din trăirea sportului de masă, în al cărei clocot permanent și anonim sînt plămădite marile izbînzi ale sportului românesc de performanță în confruntările internaționale de prim rang.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 13 (252)

IULIE

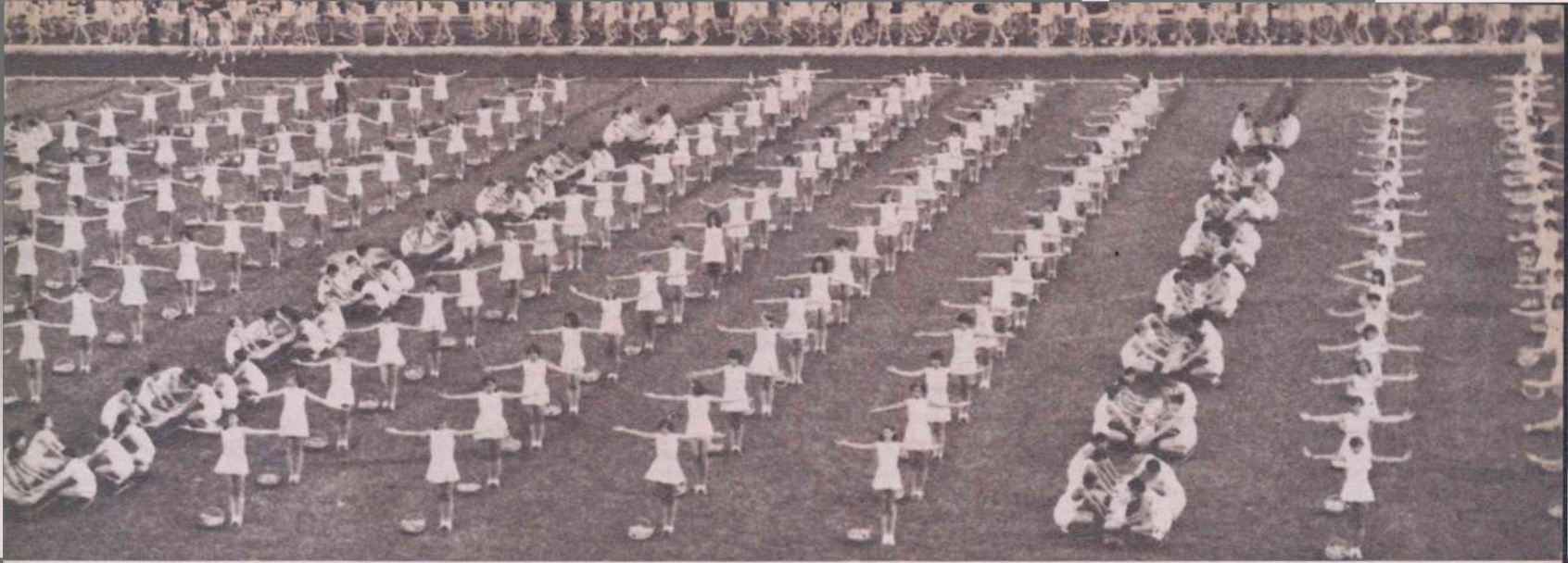
ANUL XXII

1969

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-10-95. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

43 806

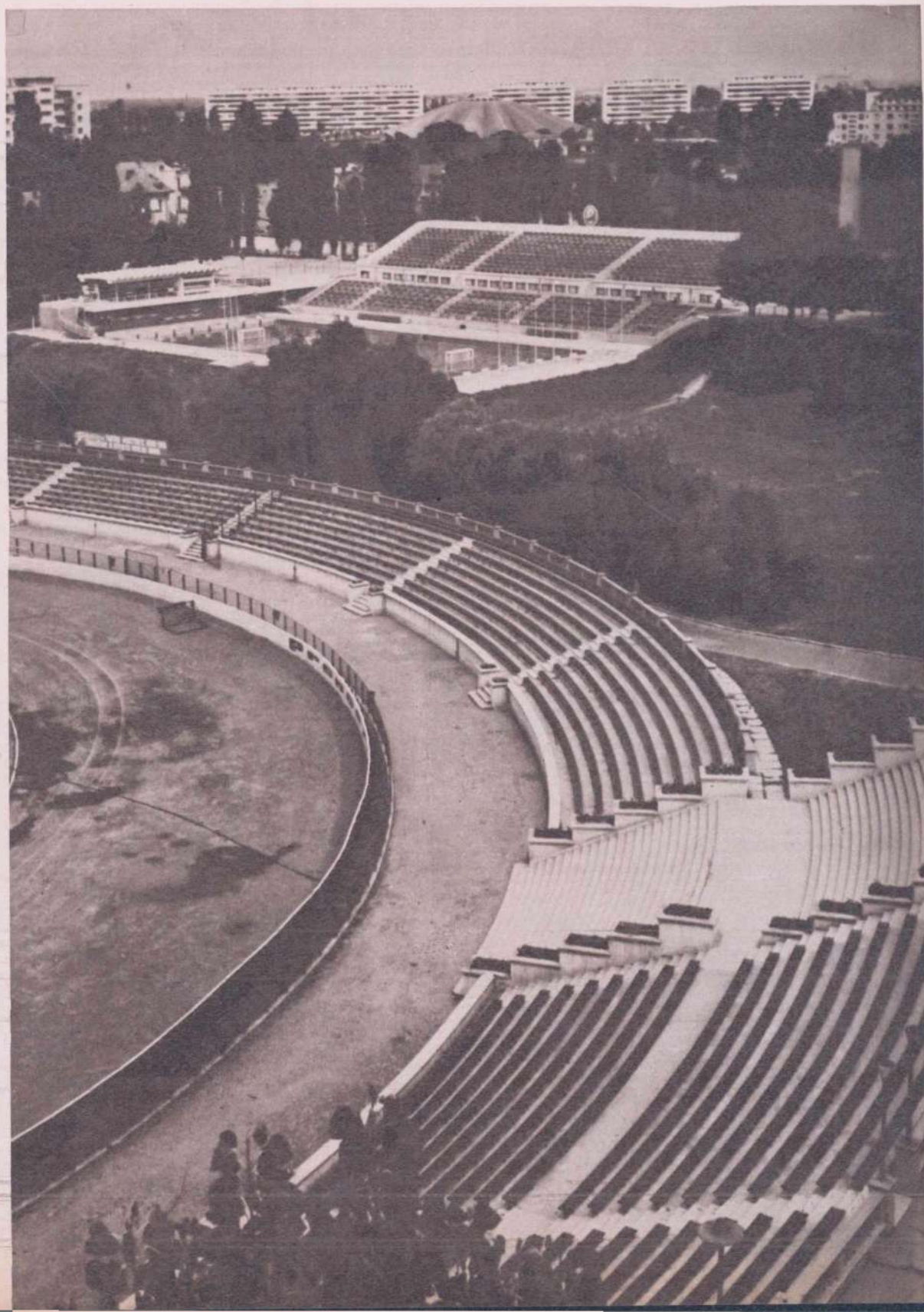
O dovadă a împrietenirii pionierilor cu exercițiul fizic o constituie și marile ansambluri de gimnastică, valoroase spectacole ale mișcării noastre de educație fizică. Ansamblul din fotografie reprezintă doar pe cei mai buni dintre cei buni, doar unul din numeroasele ansambluri de anvergură oferite de pionierii din Cluj.

Elevii din școlile generale au luat vacanță. În această vară vacanța lor a devenit și mai activă. Educației fizice din școală li continuă, acum, procesul de învățare a înotului, căruia i-au fost asigurate condiții mult îmbunătățite: noi bazine, noi instructori, pe întreg cuprinsul țării. Este un plus de infuzie de sănătate în organismele copiilor țării, de care aceștia au acută nevoie în viitoarele lor eforturi fizice și intelectuale. Este infuzia de sănătate prin cataliza aerului, apei și soarelui.

În cele două imagini, copiii — ambițioși — sînt pregătiți să dovedească receptivitatea lor la orele de teorie pe iarbă, în activitatea practică de bazin, în apă.

Autorul și-a însoțit această fotografie de următoarele rînduri: «Sînt medic la spitalul Floreasca. Cînd am făcut fotografia, care înfățișează un detaliu din splendidul parc sportiv Dinamo din Capitală, îngă mine erau cîțiva pacienți. Unul din ei mi-a spus, mai în glumă, mai în serios, că atunci cînd stadionul nu va avea clipe de odihnă (ca în fotografie) rolul curativ al spitalului se va reduce simțitor.» Noi adăugăm: reducerea acestui rol curativ a început, prin creșterea rolului preventiv al stadioanelor și terenurilor simple

IMAGINI SPORTIVE DIN ANUL JUBILIAR

Suprafața terenurilor de baschet, în special în curțile școlilor generale și ale liceelor de tot felul, a crescut considerabil în ultima vreme. Multe din terenurile de baschet au fost bituumizate, ceea ce contribuie la lungirea perioadei de activitate baschetbalistică în aer liber. Asta înseamnă că baschetul — care are o înținerire importantă nu numai asupra dezvoltării fizice, ci și intelectuale — își va face datoria față de elevi cu și mai mult succes.

Disciplina, atât de necesară în viață, este cu atât mai solidă, cu cât în armătura pe care se susține conține mai multă educație fizică. Nu este vorba numai de educație fizică individuală, ci și de cea executată în colectiv. În imaginea alăturată, acești «pui de om» au pus piciorul pe prima treaptă a disciplinei colective, printr-o disciplină individuală, manual fiindu-le ora de educație fizică în școală.

Printre bucuriile sportive pe care le-au avut leșenii în acest an, încă din primăvară, a fost și darea în folosință a unui bazin de înot, în apropierea căruia ediliile au prevăzut dușuri și vestiare. Până acum ieșenii nu au prea figurat în nici un clasament de natație. Ei speră, odată cu acest început, că în viitorii ani să se vorbească nu numai în cifre, care reprezintă pe cei ce au învățat să înoate, dar și în cifre cu referire la performanțe.

Imaginea înfățișează un semiprofil al complexului sportiv «Tomis» din Constanța, aflat pe strada Flămînda. Este o realizare excepțională a localnicilor: sală de lupte, sală de box, sală de jocuri, sală de gimnastică, vestiare, dușuri, sauna, cabinet medical și foarte multe paturi pentru sportivii oaspeți. Se vede că gazdele sînt hotărîte să atace, încă din acest an, pe mult mai multe fronturi medaliiile.

„Cercurile“ din Roșiori

Ați auzit de Roșiori? De satul Roșiori, comuna Vinători? Aha, de comuna Vinători, din județul Mehedinți, am auzit cu toții: la «europenele» de box de la București, «vinătorul» Constantin Ciucă a fîntit cel mai prețios trofeu al categoriei sale...

Ați auzit de Roșiori? De satul Roșiori? Aha, în luna iunie, în ziua de 19 la Opera din Capitală, Consiliul Național al Organizației Pionierilor a oferit un spectacol de gală, închinat aniversării a 25 de ani de la eliberarea patriei și a 20 de ani de la crearea Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România...

Ați auzit de Roșiori? De satul Roșiori? Aha, în programul spectacolului de gală, la «GIM-

in ciuda celor mai competente, dar și sumbre, prevederi medicale, micuța Aurelia a supraviețuit. Cu sechele de anchiloză articulară. Cineva i-a prescris un leac «băbesc»: fețișo, apucă-te de gimnastică. După doi-trei ani de gimnastică artistică și acrobatică, Aurelia a fost recuperată. O performanță. Acum, la 34 de ani, Aurelia Ioanin împărtășește din marea ei bucurie elevelor saie. Elevelor saie care au înfruntat severitatea etapelor de selecție: pe școală, pe comună, pe județ, interjudețeană, și au ajuns să vadă, după luni de muncă, pentru prima oară Capitala.

Ați auzit de Roșiori? De satul Roșiori? Aha, credem și noi că nu veți fi surprinși aflînd că,

NASTICA ARTISTICA CU CERCURI» era indicată Școala generală Roșiori-Mehedinți. Evoluția fetițelor din Roșiori a entuziasmat asistența, iar fetițele din Roșiori păstrează în inimă, ca pe o neprețuită amintire, aplauzele pe care li le-a dăruit tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Ați auzit de Stela Nicolae, de Anuța Georgescu, de Maria Moraru, de Ana Robu, de Lucreția Ogiolan, de Rodica Pușcă, de Elena Boidea, de Elena Oană, de Emma Dinu, de Ioana Barză, de Mihaela Ciobanu, de Elena Docea? N-ați auzit pînă... acum? Dar de profesoara de limba română Aurelia Ioanin? Ea le-a fost instructoră acestor fetițe de 12—13 anișori. Și-a dăruit tot timpul ei liber să le îndrăgostească pe fetițele de gimnastică. Pentru profesoara Aurelia Ioanin gimnastica a însemnat cel mai prețios leac. În urmă cu două decenii, pe cînd avea 14 ani, Aurelia Jurcă s-a îmbolnăvit de tetanos. A fost acel un caz la 10 milioane și,

de la toamnă, fetițele profesoarei Aurelia Ioanin vor începe exercițiile de gimnastică acrobatică...

Ați auzit de Roșiori? De satul Roșiori? De-ați ști că pentru poză fetițele au pîndit toată noaptea răsăritul soarelui. Ajunsesem după apus, iar a doua zi urma să plecăm la orele 7. Prin ștafetă și-au dat întîlnire la școală, iar de acolo au plecat pe jos aproape doi kilometri, să fie punctuale la stadion, înainte de ora șase și jumătate. A fost o pîndă dictată de respectul pe care-i poartă profesoarei lor de română și de gimnastică artistică.

Ați auzit de Roșiori? De satul Roșiori? Nu bănuiam că în acest sal vom găsi ceie mai aplaudate «cercuri» din România. În anul celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, al celei de a XXV-a aniversări a eliberării României de sub jugul fascist.

H. POPLĂCEANU

OPINIA PUBLICĂ SPORTIVĂ ARE CUVÎNTUL!

Să recapitulăm, deci. Cu toată «miza» finală, cu toată dorința de a câștiga, dacă nu campionatul, «Cupa României», fotbalistii de la Steaua și Dinamo București... au jucat... fotbal, oferind un spectacol de zile mari. Au alergat, au tras la poartă, și-au dat — cum se spune — sufletul. Și-n loc să asistăm la o festivitate de premiere așa cum o cer de ani de zile iubitorii fotbalului... ce ne-au văzut ochii? O veritabilă coridă, în care tauri focosi deveniseră torcadori, în goană după fotbalistii victorioși.

Scuză calitatea de suporter, scuză bucuria victoriei barbară aceluia grup iresponsabil de spectatori care — dînd frîu liber unor porniri primare — au năvălit în teren? Hărțuiala unor sportivi vlăguți de efort, care meritau mai multă grijă și simpatie decît după alt meci, este o dovadă de atașament? Dragoste și simpatie au dovedit grupurile de huligani: care, mai-mai să le rupă brașele, să le scoată ochii sportivilor, i-au despuiat ca-n codru, le-au ferfenițit tricourile, s-au bătut pe petice?

Ce are asta cu sportul? Cum de își îngăduie asemenea elemente să transforme terenurile noastre în arene de gladiatori?

Iată la ce îndemnăm să reflecteze cei ce-și dau frîu liber unor simțăminte străine eticii noastre, ca și celor însărceinați să asigure ordinea pe terenurile și în sălile de sport.

Și dacă cei în mijlocul cărora trăiesc asemenea elemente le vor trage cu asprimea cuvenită la răspundere, vom avea o garanție în plus că asemenea acte reproabile nu se vor mai repeta.

«SPORT»

start în vara atletică

Sosirea la 800 m. Telesidul se odihnește. Ileana Silai
cîștigă cursa fără efort: 2 : 04,0.

DEBUT FEMININ

Virginia Bonci doboară la 1,74 m, păstrindu-și însă primul loc: 1,71 m.

Atletismul nostru a luat startul de vară prin echipa națională feminină, la Constanța, în compania celei a R.F. a Germaniei. În repertoriul european acest meci a ocupat un loc de cinste, deoarece era vorba de confruntarea a două forțe: una cu un potențial confirmat de-a lungul anilor — oaspetele; alta cu o aureolă splendidă, succerită la ultima ediție a Jocurilor Olimpice din Mexic, locul doi după echipa S.U.A. — gazdele. Rezultatul de 76 p — 59 p în favoarea oaspetelor i-a surprins pe cei care acordau tot creditul fetelor noastre, orientându-se după cele patru medalii olimpice — două de aur (Viorica Viscopoleanu și Lia Manoliu) și două de argint (Mihaela Peneș și Ileana Silai). I-a surprins, deși înfringerea nu a constituit o surpriză. Succesul fetelor noastre la «cota mexicană — 2 400 m» a răsplătit unele eforturi personale, dibăcia profesională a unor antrenori, învingerea unor scepticisme manifestate în birourile federației de specialitate. Succesul fetelor noastre pe înaltul platou aztec nu a fost o concluzie logică, trasă pe baza unor premise care să ateste o dezvoltare de masă a atletismului feminin de performanță. Iată motivul care ne-a făcut să acceptăm rezultatul de la Constanța ca pe ceva normal, precizăm — la ora actuală. Într-un număr trecut al revistei

SPORT am afirmat că între avangarda atletismului nostru de performanță și ariergarda sa e o cale nu chiar atât de lungă, dar...

Și, totuși, cite ceva ne-a surprins și pe noi (nu că din cele 13 probe, fetele noastre au cîștigat doar patru, în loc de cinci sau șase)...

● Mihaela Peneș a stat pe tușă. Discutînd cu ea asupra motivului, am reținut explicația, pe care o redăm prescurtat: «Am o periartrită la umărul drept, cu șanse de agravare, dacă — așa cum mi-a spus renumitul medic sportiv Landgraf, aflat în vilegiatură la Mamaia, el spunîndu-mi aceasta în prezența secretarului general al federației de specialitate, prof. Victor Firea — nu mă voi supune unui tratament urgent și ultraeficace. Doctorul Landgraf, care a redat performanțelor înalte o serie de celebrități sportive, mi-a pronosticat — în caz contrariu — încetarea carierei mele de sulițășă, cît de curînd. Tratatamentul mi-ar prelungi activitatea cel puțin cinci-șase ani». Am auzit că și fotbalistul Pelé își are fotografia în holul clinicii din Mainz...

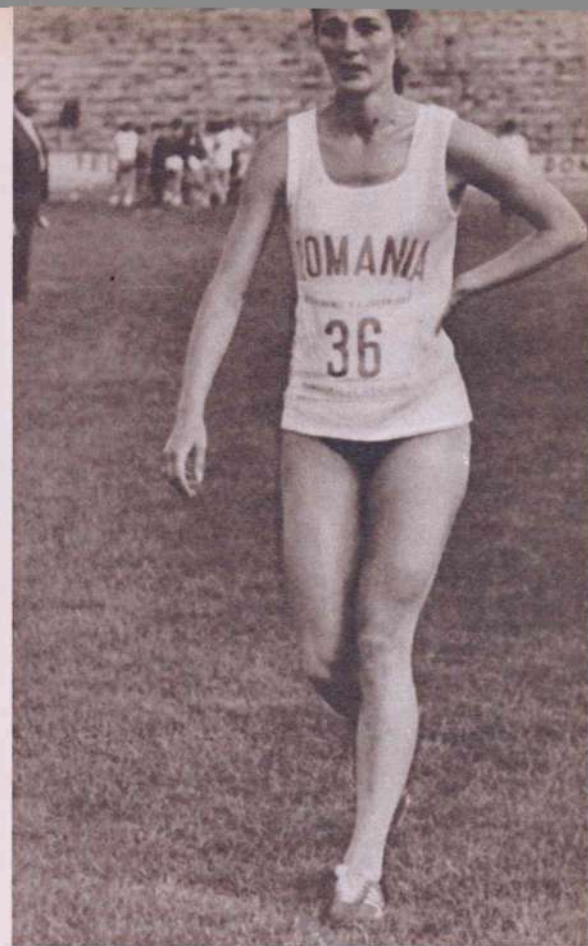
● Viorica Viscopoleanu nu a stat pe tușă. A concurat și a cîștigat lungimea cu un foarte modest — ea fiind și campioană olimpică, și recordmană mondială — 6,15 m. Explicația: nu este încă restabilă după accidentul suferit la

picior. Cu ea n-am stat de vorbă, dar ne-am amintit de o convorbire avută în iarnă cu antrenorul emerit Ioan Soeter, antrenorul ei, pe care o redăm tot prescurtat (răspunsurile sale): «Medicul Landgraf e celebru în lumea întreagă. I-a aplicat un tratament magistral Vioricăi. Cînd a fost nevoie să-i facă prima injecție — la spitalul său din Mainz — acul a pătruns atât de greu, de parcă tendonul și mușchiul erau din lemn. După alte cîteva injecții, a început să fie din nou irigat țesutul. Landgraf nu a pretins mult pentru tratament, onorariul său fiind în asemenea cazuri fotografia sportivului-pacient.» Și, totuși, după magistratul tratament, Viorica Viscopoleanu încă nu poate oferi admirabilele ei recitaluri. Să admitem că e vorba de o convalescență, de o incompletă pregătire. Ca să nu fim nedrepti, să avem în vedere că nici recordmanul mondial la săritura în înălțime nu și-a pierdut optimismul după gravul accident de motocicletă. El continuă cu asiduitate pregătirile pentru spectacolele de gală...

● Valeria Bufanu, în proba de 100 mg, a sosit la mai puțin de 30 de centimetri în urma recordmanei mondiale de pentatlon Rosendahl, obținînd, însă, același timp: 13,7 — nou record național. Valeria a fost transferată de la Metalul înapoi la Rapid, fără ca această știre să fie dată publicității, cum ne-a declarat fostul ei antrenor de la Metalul, Silviu Dumitrescu. Și tot el ne-a mai declarat: «Am stat la sosire, lângă masa cronometrilor. Locul I a fost urmărit de trei cronometrori, locul II — adică Valeria Bufanu — de doi. Primii trei cronometrori au indicat 13,7, adică pentru Rosendahl, iar următorii doi — 13,8 — adică pentru Bufanu. Am văzut cu ochii mei cum au fost scrise cifrele în foaia de arbitraj. Apoi, tot cu ochii mei am văzut cum au fost șterse cu guma cifrele din dreptul numelui Valeriei Bufanu și schimbate în 13,7. După părerea mea, la omologarea unui record sînt necesare trei cronometre. Or, în cazul Valeriei au fost numai două și amîndouă au indicat 13,8. De unde media de 13,7?» Ne-am pus și noi întrebarea: de ce atîta exigență din partea unora și atîta lipsă de exigență din partea altora? Valeria Bufanu a făcut o cursă excelentă, iar recordul ei l-a întrevăzut și revista SPORT care a apărut chiar în ziua stabilirii sale. Întrebîndu-l pe Silviu Dumitrescu de ce eleva sa Cecilia Berna a sosit la 1 500 m pe locul ultim, la o diferență de aproape o jumătate de minut de prima clasată, el ne-a răspuns: «În ședință am cerut colegiului de antrenori s-o înscrie pe Berna la 800 m, iar la 1 500 pe Viorica Gabor. La 800 m, le-am precizat, Berna poate ocupa locul III, așa cum Gabor poate ocupa același loc la 1 500 m. N-am fost ascultat, și ambele au încheiat cursa pe ultimul loc.» Acum,

Primul rînd de garduri la 100 m. De la stînga: Vitalios (14,4), Rosendahl (13,7), Bufanu (13,7), Farthmann (14,3).

După record, Valeria Bufanu pășește puțin supărată: a pierdut primul loc, pe ultimii metri.

după terminarea «războiului», ne întrebăm: de ce nu l-au ascultat?

● Cea mai frumoasă probă a fost aruncarea discului. Prezente: campioana olimpică Lia Manoliu și recordmana mondială Liesel Westermann. Lia — 57,84 m, Liesel — 60,68 m. Mihaela Peneș: «Dacă era mai dîrză, Lia reușea o cifră mai bună!». Lia Manoliu: «Pur și simplu am fost înnebunită, nu te teamă, ci de crainicul a cărui gură îți mergea ca o moară, deși în tribune marea majoritate a spectatorilor erau turiști germani, iar el transmitea numai în românește. Pe cînd mai multă liniște la concursurile de atletism?» De fapt, la concursurile de atletism e destulă liniște, pentru că, în lipsa spectatorilor, gălăgia o face crainicul. Un oficial: «Ce-s ifosele astea? În străinătate, la concursurile de atletism, cîntă și muzica, tot timpul!» Ce e drept, pe vremuri, cînd concura Iolanda Balaș, crainicul de pe atunci, Tudor Vornicu, apoi succesorul său, Constantin Diamantopol, anunțau la megafon: «Liniște, vă rugăm, sare lolî!». Într-adevăr, sînt anumite probe care presupun o foarte mare concentrare: înălțimea, prăjina, discul... După efect, nimeni nu te poate opri să explodezi de bucurie sau de mîhnire...

● Port-drapelul echipei României la festivitatea de deschidere, discobola Argentina Menis, care n-a fost inclusă în echipă, mesteca gumă cu dezinvoltură în timpul intonării imnurilor și a fost străină și de alte reguli de protocol...

Și, după acest debut feminin în vara athletică, să așteptăm ce va urma: șirul unor mari competiții: «internaționalele» de la București (pe stadionul Republicii), «Balcaniada» de la Sofia, meciul Europa — S.U.A. de la Stuttgart, «europenele» de la Atena, aici la Atena trăgîndu-se cortina peste sezonul calendaristic de vară și ridicîndu-se aceea a sezonului de toamnă.

Discutam cu... cineva și i-am cerut o sugestie de încheiere la comentariul acesta și de introducere la altul viitor. Iat-o: «este necesar să ne cunoaștem lungul nasului, dar asta nu înseamnă să nu ne apărăm cu aplomb șansele!» La Constanța, acest imperativ a fost prezent doar parțial. Spre deosebire de Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, unde imperativul de mai sus a fost prezent aproape în întregime.

Fotoreportaj de Horia CRISTEA

Omologarea materialelor. Asistă Mihaela Peneș, vest-germana Jeppner (cîștigătoarea probei de aruncarea suliței — 55,74 m) și Olimpia Cataramă (clasată pe locul IV la disc — 54,54 m).

Atleta germană Fuchs, cîștigătoarea la aruncarea greutății: 16,08 m.

Recordmana mondială de pentatlon Rosendahl, favorită și la lungime, a ocupat ultimul loc la această probă (5,86 m), accidentîndu-se.

TURUL CICLIST AL ROMÂNIEI și... speranțele noastre

La Brașov, capătul penultimei etape a Turului României, mi-am dat seama că doar un accident ar mai putea smulge lui Wanzlik tricoul galben, pe care-l purta de opt zile, în poșta tuturor atacurilor adversarilor săi. Și cum un accident (defecțiune mecanică sau răsturnare) nu l-a afectat pe rutierul german nici în cea de a 12-a secvență a Turului, instructorul sportiv de la Dynamo Berlin a primit la București cununa de lauri a învingătorului competiției.

Mulți dintre cicliștii din caravană, ca de altfel și o parte din tehnicienii care au însoțit plutonul mare al alergătorilor, fără să conteste valoarea certă a acestui reprezentant al ciclismului din R.D. Germană, au atribuit succesul final al lui Wanzlik, în proporție de 70 la sută, șansei pe care ar fi avut-o acesta de a nu fi spart în nici una dintre cele 12 etape ale competiției. Wanzlik se numără într-adevăr printre puștii sportivi care nu au fost obligați să desclece de pe bicicletă, nici măcar o singură dată, pe întreg traseul celor 1 504,300 km, cit a însumat ruta parcursă de caravană. Nu a spart, nu s-a răsturnat, nu și-a

rupt furca, pedala sau cadrul bicicletei. Un calcul ne arată însă că, anulind minutele pierdute de către Ștefan Suciu (4 minute, 24 de secunde) în etapa Suceava-Vatra Dornei, când reprezentantul nostru a spart, sau cele 7 minute și 17 secunde pierdute tot din cauza unei pane de către francezul Hezard, în etapa Oradea-Timișoara, cei doi sportivi, tot nu i-ar fi putut lua titlul lui Wanzlik, acela de câștigător al Turului României. Rutierul german și-a consolidat poziția datorită bonificațiilor de câte 30 și 15 secunde, pe care le-a primit pentru fiecare din cele trei etape câștigate și cele patru locuri doi pe care le-a ocupat în clasamentele întocmite la Vatra Dornei, Oradea, Timișoara și Brașov.

Wanzlik este un ciclist complet, cu un sprint irezistibil, cu o rezistență remarcabilă și pe care nu l-am văzut nici o dată menajindu-și forțele. La prima lui participare într-o cursă de lung kilometraj (până anul trecut a concursat în probe de pistă) a fost excepțional, fapt care ne îndreptățește să întrezărim în acest rutier un viitor Schur, un viitor mare campion european al șoselelor.

Regretăm că nu ni s-a oferit posibilitatea să vorbim la fel de elogios și despre vreunul din alergătorii români. De-a lungul celor 12 etape ale Turului, Tudor Vasile, Alexandru Sofronie, Ștefan Suciu, Theodor Puterity au avut scipiri, dar nici unul dintre aceștia patru nu a reușit ca scipirea să și-o transforme în flacără, într-o lumină puternică, spre care să ne îndreptăm privirile admirative. Speranțe, însă, ne dau. Și sperăm, întrucât nu avem încotro. Sperăm, de pildă, să-l vedem pe Ștefan Suciu calm, hotărât și nu pripit, așa cum a fost când a spart pe Mestecăniș. Sperăm să-l vedem pe Alexandru Sofronie mai curajos, cu mai multă personalitate, încercând acțiuni pe cont propriu, fără ca de fiecare dată să caute sprijin în stînga și dreapta. Sperăm să-l urmărim pe Puterity cu aceeași plăcere pe care ne-a ocazionat-o în

proba contracronometru, disputată la Arad, și într-o etapă obișnuită, de bloc, în care să lupte de la primii metri parcurși și nu numai la finiș. Și mai sperăm să-l vedem pe Tudor Vasile în postura de dirijor al plutonului, de conducător autoritar al acțiunilor temerare și, bineînțeles, de învingător final în cit mai multe curse internaționale de fond. În sfârșit, sperăm să vedem un ciclist român, indiferent că va fi vreunul dintre cei enumerați mai sus, sau, poate, Grigore, Cernea, Burlacu, Ciocan, Ciumeti sau Sălăjan, formind subiectul unor reportaje de prezentare, pentru frumoasele-i isprăvi, nu numai în presa noastră internă, dar și în ziarele și revistele din afara granițelor țării. Sperăm...

Jürgen Wanzlik — ciclistul nr. 1 al ediției a XVIII-ea a Turului României.

Victorios la Timișoara: Tudor Vasile. O pionieră îl felicită, oferindu-i flori.

La contratimpul de la Arad, Puterity a primit în dar pentru locul 1, o păpușă.

Frații Ștefan și Andrei Suciu — două agreabile prezențe în «Turul României».

Fotoreportaj de G. ȘTEFĂNESCU

Fruntașii

Wanzlik, reprezentantul R.D. Germane, deține șefia în ediția a XVIII-a a Turului României nu numai în clasamentul general individual, ci și în clasamentul pe puncte, locul secund fiind ocupat și aici de rutierul nostru Tudor Vasile.

Singurul clasament în care nu figurează, sub nici o formă, nici Wanzlik și nici Tudor Vasile este acela al cățărătorilor. Aici, șefia o deține ciclistul francez Hezard, urmat de germanul Huster și de compatriotul lui Hezard, Viard.

Dintre concurenții români, cei mai buni cățărători s-au dovedit a fi Ștefan Suciu, Rindașu și Vasile Selean.

Cicliștii români dețin, în schimb, întâietatea în clasamentul pe echipe. România B a terminat cu un avans de 43 de secunde față de cea de a doua clasată, echipa R.D. Germane. După acestea două, s-au clasat în ordine: Franța, Steaua, România A, Belgia, Norvegia, Dezrobirea Brașov, Olanda, Metalul Plopieni și C.S. Brăila.

În frumoasa lor dispută, ploaia i-a însoțit deseori pe cicliști.

Viteze

La această ultimă ediție a Turului ciclist al României s-a realizat o medie orară generală multumitoare. Cei 1504,300 km ai traseului au fost acoperiți de către cicliștii cu o medie orară de 41,120 km/h. Din cele 12 etape ale competiției, doar în trei (a patra, a șaptea și a zecea) s-a rulat sub 40 km/h, în rest atingându-se medii orare remarcabile: 46,510 km/h (etapa I), 45 km/h (etapa a IX-a), 44,170 km/h (etapa a XI-a) etc.

Într-un clasament al mediilor orare generale ale Turului României

pe bicicletă, această ultimă ediție, a XVIII-a, ar ocupa locul II. Pe primul loc se situează «Turul României» din anul 1966, când s-a rulat pe distanța de 1 812 km cu o viteză de 41,250 km/h. În ordine, urmează «Inconjurul României» din anul 1968 (1 657 km parcurși cu 39,900 km/h), 1960 (1 630 km parcurși cu 39,660 km/h), 1967 (1 670 km parcurși cu 39,652 km/h).

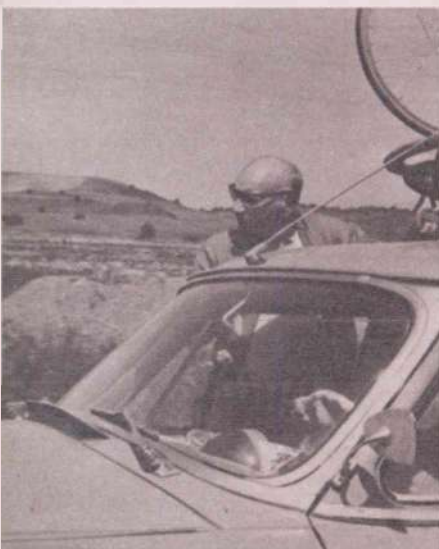
De menționat faptul că pînă în anul 1950, în această importantă competiție ciclistă nu au fost realizate medii orare de peste 30 km/h.

Starea proastă a șoselelor și materialelor întrebuințate de alergători au fost în trecut principalele obstacole în realizarea unor viteze orare superioare. Pe șosele asfaltate și numai asfaltate se concurează abia din anul 1960.

În aceeași ordine de idei, a mediilor orare, este demn de reținut cea mai ridicată medie orară realizată vreodată într-o etapă pe șoselele noastre. Ea a fost obținută în anul 1960, în etapa Bacău — Focșani, 101 km: 49,015 km/h (s-a mers pe o șosea asfaltată cu vînt puternic din spate).

Și acum rețineți și cea mai scăzută medie orară; a fost înregistrată în 1964 pe distanța Galați — Bacău (180 km); 20,160 km/h!

A fost însă și soare, și pe soare se poate rula cu maximum de viteză.

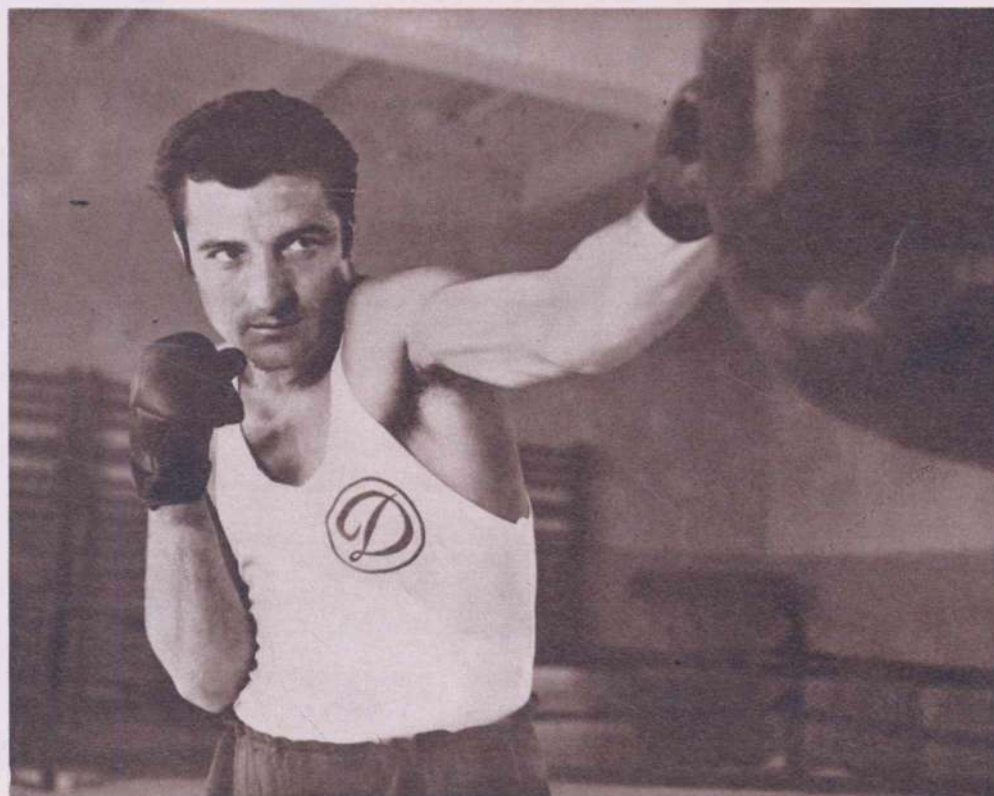
Robert Oubron a prezentat în «Turul României» o echipă formată din cicliști tineri, neexperimentați, însă excepțional dotați. Conduși cu competență, reprezentanții Franței au reușit să realizeze câteva acțiuni de o rară spectaculozitate, ca de pildă evadarea în corpore, în etapa Cluj — Oradea.

Profiluri
SPORT

ION MONEA

„Dacă voi putea,
voi boxa și la
München...”

După finala europeană de la categoria semigrea, în vestiarul boxerilor români. Un pugilist obosit și singur stă pe o bancă cu coatele rezemate pe genunchi și cu capul plecat. Respiră greu. Abia a coborât de pe ring și nu a reușit încă să-și stăpânească galopul inimii. Prin ușa întredeschisă pătrunde vuietul spectatorilor, care îl încurajează pe Ion Alexe, «greul» nostru. Ion Monea, căci despre el este vorba, ascultă atent. Încearcă să-și imagineze tot ce se întâmplă pe ring, ascultând reacțiile publicului. Le cunoaște atât de bine...

Pe ușa vestiarului pătrunde ca o furtună un tânăr ziarist. Se grăbește. Profită de răgazul minutului dintre reprize și dorește probabil să-i ia o declarație lui Monea. Deodată, iese parcă mai grăbit decât a intrat, urmăriți fiind de strigătele lui Monea: «Nu! N-am de gând să mă las. Nu!».

Îmi dau seama că tânărul meu confrate nu și-a ales bine momentul interviului. «Semigreul» nostru era destul de supărat. Din nou medalia de aur îi scăpase printre degete. «Sînt fiul ghinionului» — îl mai aud spunînd ca pentru sine...

Gîndul îmi zboară cu 11 ani în urmă, la campionatele republicane de juniori din 1958. Printre participanții la finale, un nume nou: Ion Monea. Pe atunci un băiat anonim, care doar cu un an în urmă începuse să învețe, în sala de antrenament a «Tinărului dinamovist», cum se dă un «croșeu» sau o «directă». Cînd a coborît din ring, ciufulit și transpirat, își ștergea cu mîneca primului său tricou de campion un firicel roșu, care se încăpățîna să-i izvorască din nasul lovit în hirjoana de pe ring. M-am apropiat de el cu intenția să-i iau un interviu. Parcă îl aud: «...La 30 noiembrie împlinesc 18 ani... M-am născut în Tohanul Vechi, lângă Brașov...» Nici azi nu vă pot spune care dintre noi doi era mai emoționat. Monea, la primul său titlu de campion, sau subsemnatul, la cel dintîi interviu sportiv...

De atunci au trecut ani. Am rămas, într-un fel, nedespărțiți. Ion, acolo sus, în «careul magic», iar eu la «masa presei», cu pumnii strînși, dorindu-i victoria. Cînd în 1960 Monea a cîștigat pentru prima dată centura de campion la seniori, vă spun sincer, nu credeam că inaugurează o carieră de-a dreptul impresionantă. Dar, în

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

XXIII

La cîteva ore după terminarea meciului, în timpul banchetului care s-a dat în cinstea tînărului campion la hotelul Metropol din Monaco, Georges Carpentier a aflat cu uimire că nu a lipsit mult ca titlul european la «mijlocie» să nu intre în posesia lui. Ce se întîmplase? Încercînd să cîștige cît mai mulți bani, Williams, managerul lui Sullivan, a cerut

Acum, după campionatele europene de box, reluăm serialul nostru pugilistic, întrerupt în numărul 5. În cele 22 de capitole anterioare am făcut cunoștință cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii «careului magic» de la începutul secolului nostru: Burns, Jack Johnson, Willard, Jack Dempsey, Tunney și Georges Carpentier. Povestea noastră s-a întrerupt după ce tînărul boxer francez a reușit să-l învingă la 29 februarie 1912 pe englezul Jim Sullivan, cucerînd astfel și titlul de campion al Europei la categoria mijlocie. Aceasta, după ce la 23 octombrie 1911 cîștigase centura europeană la «semimijlocie» în fața lui Joseph Young.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXIII)

5 000 de franci peste prevederile contractuale. Altfel elevul său nu va mai lupta. Și aceasta în timp ce Carpentier urcase în ring și își aștepta adversarul. Organizatorii l-au refuzat însă pe Williams, spunîndu-i că în sală se află boxerul american George Gunther, care îl poate înlocui imediat pe Sullivan și că o partidă Carpentier—Gunther îi va satisface, cu siguranță, chiar și pe cei mai pretențioși dintre spectatori. În fața acestei alternative, Williams a acceptat să-și urce elevul în ring și astfel Carpentier a reușit să cucerească titlul european.

Incidentul cu Williams a fost repede uitat, dar organizatorilor le-a rămas în mînte ideea unui meci între Carpentier și negrul american George Gunther. Acesta avea în palmares o victorie în fața fostului campion mondial Harry Lewis. Forța și rezistența sa erau renumite și nici un boxer nu se putea lăuda că l-a învins prin K.O. Carpentier avea să se convingă de aceste lucruri în seara zilei de 3 aprilie 1912 cînd, la Paris, a luptat 20 de reprize cu Gunther, dar nu a reușit să-și expedieze adversarul la podea nici măcar o singură dată, deși i-a aplicat lovituri extrem de puternice. Ba, mai mult, în ultimele runduri el a fost acela care a evitat lupta cît a putut, pentru a-și menaja pumnii pe care îi simțea... sfărîmîndu-se ori de cite ori lovea «granitul» din fața sa.

Ultima victorie a anului 1912 a obținut-o tînărul Carpentier în fața fostului campion mondial al «mijlociilor» Willie Lewis. Născut la 21 mai 1884, la New York, Lewis își începuse cariera de boxer profesionist la vîrsta de 16 ani. Mai mare cu 10 ani decît Carpentier, pugilistul american avea o vastă experiență a ringului și se număra printre cei mai buni tehnicieni ai timpului. Marea sa specialitate erau loviturile «un-doi», pe care le executa cu o precizie și o corectitudine rarissime. Carpentier a avut prilejul să facă cunoștință cu aceste lovituri de maestru în seara zilei de 22 mai 1912, la Paris.

Meciul Carpentier—Lewis a durat 20 de reprize, timp în care au avut loc spectaculoase schimburi de situații. În rundul 8, de pildă, în

„Bombardierul din Detroit“ pe patul de suferință

același an, la Jocurile Olimpice de la Roma, Ion Monea a cucerit pentru boxul românesc o prețioasă medalie de bronz. Bronzul olimpic era, fără îndoială, garanția valorii boxerului dinamovist și, totodată, semnalul unui șir lung de victorii.

În 1961, din inițiativa federației de box din Turcia, are loc la Istanbul prima ediție a Cupei orașelor balcanice. Printre medaliații cu aur se află și Ion Monea. În același an cucerește și cel de-al doilea titlu de campion național. Devenind titular în echipa clubului său și în reprezentativa României, Monea culege laurii victoriei atât acasă, unde este de nelnvinge, cât și peste hotare. Spațiul nu ne permite să comentăm întrecerile campionului nostru. Vom aminti, însă, succesele sale de prestigiu: campion național în 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969; campion balcanic în 1961, la Istanbul, și în 1962, la Sofia; medalie de argint la campionatele europene de la Moscova (1963) și de la București (1969), medalie de bronz la cele de la Roma (1967). Dacă la această recoltă bogată de medalii adăugăm bronzul olimpic din Italia (1960) și argintul din Mexic (1968) vom avea în față un palmares cu care foarte puțini boxeri se pot mandri...

Poate că și Monea, în vestiar, derula filmul carierei sale sportive. Cu siguranță el căuta printre atâtea medalii cucerite în întrecerile internaționale una de aur, pe care ar fi meritat-o cu prisosință. Dar... din nou argint. Chiar și aici la București, unde sperase atât de mult.

...Monea iese din vestiar. Mă vede și se apropie de mine. Nu-l întreb nimic. Între timp se dă decizia meciului dintre Ion Alexe și bulgarul Kiril Pandov: învingător la puncte și campion al Europei, Ion Alexe — România! Monea se bucură și strigă cât îl în puterile: «Bravo!» Mi se adresează, apoi, zimbând trist: «Eu n-am reușit, deși am făcut tot ce am putut. Pozniak a fost mai bun și a meritat centura pe care eu o doream atât de mult...»

— Ioane, ce te-a întrebât colegul meu în vestiar?

— Dacă am de gând să mă las...
— Și?
— Nu, nu mă las. Dacă mă vor mai ține puterile, voi boxa și la... München, în 1972.
— Bravo, Ioane și succes!

Petre HENT

Joe Louis, «Bombardierul din Detroit», boxerul care la vremea sa a umilit lumea sportivă prin maniera în care își învingea adversarii în ring, se află de mai multe zile într-unul din spitalele newyorkeze.

În vîrstă de 55 de ani, Joe se dovedise a fi pînă anul trecut un bărbat simpatic și sănătos. În toamna lui '68, însă, a suferit o intervenție chirurgicală la vezica biliară. Trezindu-se bine această încercare, Joe Louis și-a reiat treburile în orașul său natal, Detroit.

Nu demult, el venise la New York pentru a se întâlni cu o altă celebritate a ringului profesionist, Billy Conn, în prezent reprezentant al unei mari companii de alimente congelate, pentru a încheia un angajament comercial. Aflindu-se la un restaurant, Joe Louis s-a simțit dintr-o dată rău și s-a prăbușit de pe scaun. Transportat de urgență la spital, medicii au dat diagnosticul: afecțiune cardiacă. Se pare, însă, că Joe nu suferă de inimă, unii dintre medici afirmînd că leșinul fostului campion ar fi provenit dintr-o altă cauză, care urmează să fie descoperită.

Vestea că viața lui Joe Louis e în pericol a produs o vie emoție în rândurile iubitorilor boxului de pretutindeni.

«Bombardierul din Detroit» a cucerit centura mondială în 1937, cînd l-a învins prin K.O. pe Jimmy Braddock, devenind apoi posesorul celui mai formidabil palmares din istoria «greilor» de odinioară. Timp de 12 ani el și-a apărut titlul mondial de 25 de ori și s-a retras neînving în 1949. Nevoit, însă, să-și plătească unele datorii către fiscul american, Joe Louis și-a făcut intrarea peste un an, dar nu și-a mai putut recuceri titlul, fiind învins mai întîi de Ezzard Charles și apoi de Rocky Marciano. În palmaresul său figurează 71 de înfrînări cîștigate, dintre care 54 prin K.O.

Nu a pierdut decît trei meciuri: în fața lui Max Schmeling, Rocky Marciano și Ezzard Charles.

După ce și-a încheiat cariera sportivă, Louis a fost director de bar, manager, funcționar etc. «Bombardierul din Detroit», pe numele său adevărat Joseph Louis Barow, s-a născut la 13 mai 1914, mama sa fiind indiană, iar tatăl negru. Joe a fost căsătorit de 5 ori (de două ori cu actuala sa soție, Martha). Are un fiu student.

În ultimii ani, Joe Louis a făcut figurație la Hollywood și a arbitrat meciuri de box și lupte.

Joe Louis împreună cu Floyd Patterson, și el fost campion mondial.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXIII)

plină dominare a francezului, un excelent «un-doi» la figură expedit de Lewis l-a trimis pe Carpentier la podea pentru nouă secunde. Nu a lipsit decît o singură secundă și Georges ar fi fost învins prin K.O. Revenirea lui, însă, a fost de-a dreptul uimitoare și în final Carpentier a impus luptei un ritm căruia Lewis nu i-a mai putut face față.

După ce arbitrul Fernand Cuny a anunțat victoria lui Carpentier la puncte, primul om care l-a felicitat pe învingător a fost Willie Lewis. Boxerul american va susține ultimele meciuri ale carierei sale în Franța și va deveni bun prieten al rivalului său francez, căruia îi va împărtăși multe din cunoștințele sale. În 1914 Willie s-a retras de pe ring și a plecat în orașul său natal, New York, unde a deschis un restaurant. Nu l-a uitat, însă, niciodată pe amicul său Carpentier și va veni să-l încurajeze la meciurile pe care acesta le va susține în 1921 cu Jack Dempsey și în 1924 cu Gene Tunney. Fostul campion mondial Willie Lewis, unul dintre cei mai compleți boxeri ai timpului său, a murit la 17 mai 1949, la New York, în vîrstă de 65 de ani...

Anul 1912 se termină însă trist pentru Carpentier, care făcea eforturi deosebite de a se menține în limitele categoriei mijlocie la Dieppe, Georges îl întâlnește pe pugilistul american mană Frank Klaus, supranumit «Ursul din Pittsburg», pugilist cu modeste cunoștințe de tehnică și de tactică cu o forță uimitoare pentru greutatea sa. În ciuda faptului că este rapid decît adversarul său și avea și avantajul alonjei, nu a putut rezista în fața rafalelor boxerului american. După primul rund al meciului, francezul era complet epuizat și reușea tactică nu-l mai putea salva de croșeele năprușite întrerupere de Klaus. Lovit din toate părțile de un om mai puternic decît el, Carpentier nu-și mai putea apăra brațele sus și nu-i mai rămăsese decît ambiția să termine meciul. Sesizînd pericolul în care se afla elevul său, mar-

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXIII)

tier, François Descamps, a urcat în ring, punînd astfel capăt luptei care devenise inegală. Acesta a fost unul dintre meciurile cele mai grele pe care le-a susținut campionul francez în cariera sa. Cîteva luni mai tîrziu, la 5 martie 1913, Frank Klaus, învingîndu-l pe Billy Papke, supranumit «Trăznetul din Illinois», va deveni campion mondial la categoria mijlocie...

Patru luni i-au trebuit lui Georges Carpentier pentru a se refăce după meciul cu Frank Klaus. Și iată-l în seara zilei de 23 octombrie 1912 trecînd din nou corzile ringului, de data aceasta la Cirque de Paris. Adversar, Billy Papke, «Trăznetul din Illinois», de care aminteam mai sus. Înaintea acestei partide Georges a trecut din nou prin iadul băilor de aburi și timp de 48 de ore înaintea cîntarului nu a mîncat mai nimic. Toate acestea pentru a nu depăși limita categoriei mijlocie.

Rezultatul acestei diabolice cure de slăbire a fost o nouă înfrîngere înainte de limită. Lipsit de forță, încă înainte de începerea luptei, lui Carpentier nu i-au folosit la nimic curajul, viteza și cunoștințele sale tehnico-tactice. Papke, un boxer prin excelență agresiv, nu a întîmpinat o rezistență cît de cît forte și a atacat în permanență. 17 rînduri

CUPA BALCANICĂ

Foarte instructivă «Cupa Balcanică» a echipelor naționale de tineret!

Victoria, așteptată nu atât prin prisma valorilor — necunoscute, în fond — cit în virtutea obișnuinței de a o pretinde întotdeauna pe teren propriu, n-a mai venit.

Echipa noastră a început într-un tempo uniform — poate mult prea uniform — izbutind să mențină în frunte ca urmare a unor demaraje ralate de adversari, până în linia dreaptă. Aici s-a produs, însă, acel stupefiant 0-4, care invită la discuții.

SCUZE (mai mult sau mai puțin obiective), CARE REFLECTĂ ÎNSĂ...

Desigur că există scuze. În primul rând scuză numelor absente. Pantea, Vigu, Sălceanu, Tătaru Oprea, Mustețea, Crețu, Codrea, Anca, Dincuță, Uifăleanu... Deci, o echipă întreagă.

În al doilea rând, poate, data cam avansată, după un campionat de 30 de etape.

În al treilea rând, unele accidenteări pe parcursul «săptămânii balcanice», derivate și ele din cauza a doua...

Toate acestea ar fi fost, însă, valabile pentru primele trei jocuri câștigate cu mare dificultate, la limită, în urma unor împrejurări (deseori) favorabile.

Cum se explică, însă, acel 0-4?

CHEIA LUI 0-4

Acel 0-4 cu Grecia își trage sursa în concepția noastră fluctuantă despre ceea ce ar trebui să fie echipa de tineret.

Antrenorul emerit Emerich Vogl spunea acum câteva zile că «Tineretul» din ultimii ani a dat fotbalului nostru **prima recoltă**. Vogl se referea, bineînțeles, la tinerii care joacă astăzi în echipa națională A și care au trecut prin sита echipei de tineret.

Firește, prin preluarea aproape în bloc a fostei echipe de tineret s-a creat un mare gol. Și astfel apare necesitatea unei uriașe munci de depistare, pentru a ridica o nouă echipă de tineret, ca aceea care a învins (fără să i se ceară) pe Penarol și a «remizat» cu naționala uruguaiană, chiar la Montevideo.

Vorbeam despre concepția fluctuantă.

E adevărat, ar fi frumos ca echipa de tineret să obțină rezultate frumoase pe plan internațional. Și asta mai ales în perspectiva apropiatei competiții europene. Dar, această dorință nu trebuie să submineze misiunea reală a «Tineretului», adică aceea de a fi, **ÎN PRIMUL RÂND**, rezervorul bine selecționat al **NAȚIONALEI**.

Acel 0-4 cu Grecia a fost, firește, foarte neplăcut, dar el a permis selecționarilor echipei naționale A să renunțe la câteva nume iluzorii, ceea ce este foarte mult și foarte bine.

Și-acum, pentru că am făcut intimplător legătura dintre **NAȚIONALĂ** și **Tineret**, să mai facem o legătură. Și iată despre ce este vorba. Acel 0-4 este în primul rând rezultatul unei înfrîngerii tactice. Mai mult decît supărătoarele greșeli de apărare, mai mult decît sterilitatea atacului, a ieșit la iveală jocul greșit din punct de vedere tactic al lui

Echipa de tineret a GRECIEI, câștigătoarea merituoașă a Cupei balcanice 196...

ndă măritoare

Dumitru și chiar Vlad (lipiți amîndoi de fundașii proprii), care a paralizat întreaga echipă.

FOTBALUL NU DIGERĂ SCHEMELE

În meciul cu Grecia, echipa noastră a dat fotbalul pe mina schemei. Ea a jucat ceea ce nici o echipă din lume nu mai joacă și, aș îndrăzni să spun, n-a jucat: adică, acel «istoric» 4-2-4, care a fost nu expresia unui sistem, ci o simplă ajustare aritmetică a unei așezări de jucători în prima secundă a meciului, și nici atunci.

În fotbalul nostru, în ultimii ani, s-a impus o singură idee tactică. Și aceasta, în două cazuri. Prima oară — în cazul Rapidului, care a cîștigat campionatul prin elasticul său 4-4-2, alternat cu 2-4-4, iar a doua oară, în cazul echipei naționale 1969 care, prin Lucescu și Dembrovski, înaintașii cu disponibilități de mijlocași, a realizat o frumoasă diviziune a muncii, concretizată în Europa prin varianta apropiată a lui 1-3-3-3, adică varianta siguranței în apărare, a echilibrului «pe mijloc» și a surprizei în atac.

Am făcut această scurtă incursiune numai și numai pentru a aminti că între ideea de joc a echipei naționale și cea a echipei de tineret trebuie să existe o legătură strînsă, care să sintetizeze stilurile diferite care caracterizează cluburile.

OGLINDA

«Cupa balcanică» a plecat la Atena, dar ea rămîne, cred, o oglindă măritoare pentru fotbalul nostru. Ea ne-a arătat clar, încă o dată, că:

— numărul jucătorilor noștri de valoare nu este mare;
— echipa de tineret n-a reușit să descopere și să disciplineze valorile (și-așa puține) pe care le avem;

— ideea tactică a echipei naționale (și nu mă refer doar la cea de azi) trebuie să fie îmbrățișată de «echipa Tineretului», pentru că altfel această echipă nu-și are rațiunea, ea putînd fi înlocuită prin... examene periodice de minim tehnico-psiho-fizic individual;

— antrenorul (sau antrenorii) «Tineretului» trebuie să-și facă un punct de onoare din a se lăsa... racolați de către echipa națională.

Ioan CHIRILĂ

1. ROMÂNIA — GRECIA 0-4. Unul dintre numeroasele atacuri neconcretizate la poarta oaspeților.

2. Joc athletic, viu disputat — iată atributele meciului BULGARIA — TURCIA, care a avut loc la Sibiu (1-1).

3. DOMIDE, unul dintre pușinii jucători care au confirmat la această Balcaniadă de tineret, plonjează spectaculos în dificilul meci cu ALBANIA (2-1).

4. MIRCEA ANGELESCU, președintele F.R.F., înmînează Cupa balcanică GRECIEI. În prim plan, echipa ROMÂNIEI.

Foto: Ion MIHĂICĂ

DAN
GHEORGHIAIDIS
antrenorul echipei Greciei

Nu cred că „SUD-AMERICA” își va lua revanșa în Mexic

L-am revăzut la Sibiu și în București, după Atena și Lausanne. Cu alte cuvinte, m-am întâlnit de patru ori cu amabilitatea personificată.

Ultima oară, pe pista stadionului Republicii, după 4-0. Rîndurile de mai jos reproduc însă un dialog de vestiar, cu o jumătate de oră înainte de... finala nefastă nouă.

- Ce părere aveți despre «Cupa balcanică»?
- Ați depus un efort organizatoric mare care, sper, va fi continuat și de celelalte țări.
- Cu ce sentimente ați venit în România?
- Am venit ca să mă călesc pentru meciul din noiembrie. La Atena, în aprilie, am dus o luptă grea între sportivul român Gheorghiadis și antrenorul grec cu același nume.
- Cu ce sentimente plecați?
- Plec cu tinerețea regăsită.
- Ce speranțe nutriți pentru Mexic?
- Aștept cu nerăbdare meciul România — Portugalia, de la 12 octombrie. E meciul care decide.
- Dacă v-aș ruga să anticipați asupra unui clasament al grupei noastre?
- Mi-ar fi foarte greu.
- Chiar dacă excludem Grecia din calcule?
- Mi-e frică de Portugalia...
- Ce diferență există între fotbalul românesc de acum 20 de ani și cel de acum?
- Jucătorii de acum 20 de ani erau mai buni din punct de vedere tehnic. «Naționala» de azi are o mai bună organizare colectivă.

DAN GHEORGHIAIDIS, în mijlocul rezervelor sale.

— Dacă v-aș ruga să faceți un clasament al primilor trei fotbaliști români pe care i-ați văzut în ultima vreme?

— Există cișiva jucători români — n-aș mai vrea să le pomenesc numele — cu o clasă formidabilă.

— De ce nu le pomeniți numele?

— Pentru că joacă prea mult cu «tribuna» și «realizează» astfel un adevărat sistem de auto-frenare pe drumul care duce spre marea vedetă internațională.

— Ce-mi puteți spune despre Mexic?

— Deși mai e aproape un an pînă atunci, «ostile» par să fie gata. Anglia, R.F. a Germaniei, Italia — iată echipe al căror «unsprezece» de bază va suferi foarte puține modificări.

— Credeți că «Sud-America» își va lua revanșa?

— Nu cred. Fotbalul a intrat într-o albie care convine Europei.

— Ce proiecte imediate aveți?

— La 15 iulie plec cu «naționala» în Australia, pentru 7 jocuri. În august ne vom deplasa în America de Sud, pentru alte 4 jocuri. Peru, Chile — naționalele, plus Colo-Colo și Alianza.

— Nu credeți că e prea mult?

— Poate. Dar e singurul mijloc de a-i avea pe băieții laolaltă.

— Ce veți face dacă nu veți putea duce Grecia în Mexic?

— Voi conduce, probabil, Peru în turneul final din... Mexic.

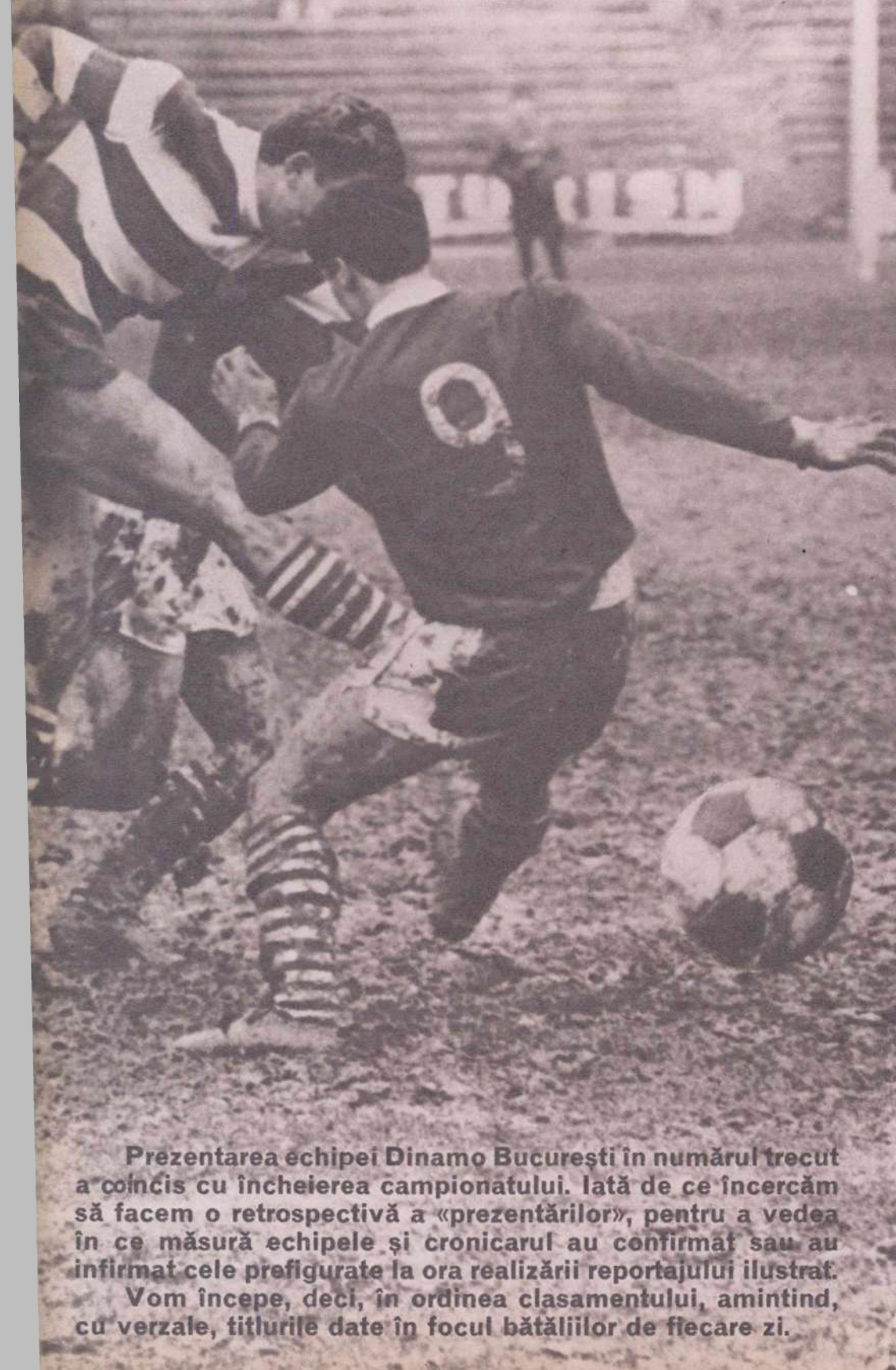
În momentul în care Kritikopoulos a marcat al treilea gol al Greciei, calmul și calculatul Dan Gheorghiadis a intrat pe teren. Fotbalul, marele maestru al psihologiei, ne-a oferit astfel un test al gesturilor spontane, al gesturilor autentice.

I. Ch.

RETROSPECTIVA

SPORT

A SERIALULUI CELOR 16

Prezentarea echipei Dinamo București în numărul trecut a coincis cu încheierea campionatului. Iată de ce încercăm să facem o retrospectivă a «prezentărilor», pentru a vedea în ce măsură echipele și cronicarul au confirmat sau au infirmat cele prefigurate la ora realizării reportajului ilustrat.

Vom începe, deci, în ordinea clasamentului, amintind, cu verzele, titlurile date în focul bătăliilor de fiecare zi.

1. **U.T.A. — BAROMETRUL CAMPIONATULUI.** Cronica prezentării cuprindea, printre altele, următoarele rânduri: «**U.T.A. este o echipă egală cu sine însăși... o sinteză de modestie, muncă și echilibru, una din formațiile care onorează campionatul nostru.**»

Trebuie să admitem că U.T.A. a confirmat toate gândurile bune care i-au fost adresate, deși aceste gânduri au fost scrise la o oră când U.T.A. nici nu visa să câștige campionatul.

Astăzi, în preajma unei noi ediții a «Cupei campionilor europeni», așteptăm ca **barometrul campionatului 1968—69** să infirme reticențele cronicarilor sceptici, care uită că prezența anterioară a echipelor noastre în C.C.E. nu justifică cu nimic pesimismul manifestat în legătură cu viitoarea evoluție a U.T.A.-ei.

2. **DINAMO BUCUREȘTI — MARELE ÎNVINS AL SEZONULUI 1968—69.**

Rîndurile care au însoțit prezentarea fotografică a echipei Dinamo sînt încă proaspete. Rămînem la părerea că participarea densă la campania echipei naționale a diminuat întrucîtva potențialul echipei dinamoviste. Rămînem de asemenea la părerea că Dinamo a «clacat» uneori, mai ales în deplasare, fără scuza **campaniei tricolore.**

3. **RAPID — ÎȘI AȘTEAPTĂ «VRĂJITORUL».** Titlul prezentării echipei feroviare se referea concret la Dumitriu II, dar viza în mod special lipsa «focului sacru» în jocul prestat de Rapid în turul campionatului, cînd echipa a acumulat doar 13 puncte.

Revirimentul Rapidului a fost foarte puternic și s-a materializat prin 20 de puncte. Avem convingerea că ideea «focului sacru» n-a fost greșită. Revenirea lui Dan în rîndurile formației feroviare a călît majoritatea voințelor rapidiste, ceea ce, la urma urmelor, reprezintă tot un «foc sacru».

4. **STEAUA — ȘI PÔVARA PALMAREȘULUI.** «**Desenul tactic cu Constantin este diametral opus celui fără Constantin.**»

Iată două rînduri care sintetizează cariera Stelei în retur. Steaua a izbutit să-și recentreze echipa, să-i dinamizeze pe cei tineri, și, mai ales, să formeze o linie mediană mobilă, element indispensabil în fotbalul modern, așa cum s-a văzut de altfel în finala «Cupei României».

5. **DINAMO BACĂU — ȘI OGLINDA SA, NICUȘOR.**

Încă un mic citat: «**O echipă care pasează bine, o echipă care gîndește sobru, dar, pe de altă parte, o echipă care nu excelează prin șuturi la poartă, păcat de care a suferit și Nicușor cîndva.**»

Poziția onorabilă a băcșoanilor în clasament, pe de o parte, și activul sărăcăcios al golurilor marcate, pe de altă parte, echilibrează ideea că Nicușor a izbutit să organizeze jocul dar n-a izbutit, firește, să confere echipei safe strălucirea pe care îi-o dă atacantul de clasă, cu poftă de goluri. Să sperăm că Dinamo Bacău va ști să-și îndrepte gândurile și în această direcție.

6. **JIUL — ETALON AL SERIOZITĂȚII.**

Cine și-ar fi putut închipui că fugosul și ironicul Titus Ozon, așa cum l-am cunoscut în anii tinereții, pe gazon, va impune un climat de seriozitate și, am spune, de sobrietate marcată în cadrul echipei din Petroșani? Cei care s-au așteptat ca pe frontispiciul echipei din Valea Jiului să stea scris doar «Fentă și dribling», și-au dat seama că Titus Ozon privește fotbalul în întreaga lui complexitate, fără a pedala doar pe elemente care i-au făcut gloria de jucător. Iată o frumoasă adaptare la posibilitățile existente. Felicitări, Ozon!

7. **UNIVERSITATEA CRAIOVA — TINEREȚE ZBUCIUMĂTĂ.**

Returul a confirmat din plin faptul că echipa studenților olteni știe să descrie, grație temperamentului său, curbe care oscilează între plus și minus, ca un fenomen obișnuit. E suficient să arătăm că Universitatea Craiova, care a pierdut pe teren propriu în fața Vagonului, a avut tenacitatea de a se bate în ultima etapă, rîpînd orice speranță dinamoviștilor bucureșteni.

Universitatea Craiova nu și-a spus, nici pe departe, ultimul cuvînt. Trofeul «Campioniei de tineret — rezerve», care ornează vitrina cu trofee a clubului, este un prim argument.

8. «**U**» **CLUJ — ȘI ELANURILE SALE NE-STĂVILITE.**

«**Echipă studentească prin definiție și structură.**» «**U**» a confirmat din plin această încercare de... definiție. Aflată în zona retrogradării la începutul returului, «**U**» a ajuns cu cîteva etape înainte de final unul din favoriții campionatului, în cel mai pur «stil Heidelberg». După aceea, însă, speriată parcă de onoruri, «**U**» s-a mulțumit să-și contemple propria... poezie.

Acesta va fi «**U**», întotdeauna...
9. **FARUL — ECHIPA FLUXULUI ȘI A... RE-FLUXULUI.**

«**În campionatul nostru, Farul este ceea ce se cheamă o echipă de port. O echipă în care jucătorii, asemenea navelor, vin și pleacă, îmbătați un timp de farmecul litoralului, pentru a obosi curînd, ca într-o veritabilă cetate sibirică.**»

Recunoașteți și dv. stimați cititori, că Farul are un gust deosebit pentru... picareasc.

10. **CRÎȘUL 1969 — O SPERANȚĂ DUPĂ 20 DE ANI.**

«**Crîșul e, în primul rînd, tinerețe. Crîșul e, în al doilea rînd, o promoție de absolvenți ai unei școli elementare severe, la intrarea căreia scrie că mingea nu poate fi lovită oricum. În sfîrșit, Crîșul pare să fie expresia unei dorințe de afirmare, după ani și ani de anonimat.**»

DUMITRACHE și LUCESCU (la balon), marii învinși ai campionatului.

SĂTMĂREANU, unul dintre cei mai buni jucători ai câștigătorilor Cupei României.

Crișul a confirmat aceste rinduri scrise cu o oarecare temeritate, într-un moment când lupta pentru evitarea retrogradării nu era nici pe departe încheiată.

11. STUDENȚII IEȘENI ÎNAINTEA CELOR DIN CLUJ ȘI... TIMIȘOARA.

Această constatare a unei situații de fapt avea următorul adaus: «Poli a încheiat bine turul 1968—69. I-aș ruga, însă, pe simpaticii fotbaliști ieșeni să nu uite că acum trei ani, pare-mi-se, primul mi-temps al campionatului a fost la fel de spectaculos, pentru ca apoi să urmeze o adevărată călătorie spre centrul pământului».

Studenții ieșeni au reușit să dea gir acestei temeri.

12. CE SĂ-I URĂM ARGEȘULUI?

Printre cauzele declinului echipei argeșene, menționăm, între altele, următoarea situație: «Dualitatea puterii, așa cum s-a concretizat prin fluctuațiile de prestigiu pe care le-au avut rind pe rind Bălănescu și Mladin, s-a repercutat clar asupra resorțurilor psihice ale echipei».

Campania finală a Argeșului a fost pur și simplu rodul unei formidabile mobilizări psihice.

13. PETROLUL — ȘI «OPERAȚIUNEA OANĂ».

Ca și în cazul Stelei, Petrolul a încercat operațiunea radicală a întineririi masive a echipei. Ca și în cazul Stelei, Petrolul nu a izbutit să realizeze integral această operațiune. Cele două mituri — Dridea (Petrolul) și Constantin (Steaua) — au făcut ca această operațiune, simplă și firească la prima vedere, să se transforme într-un complex de probleme, determinat de personalitatea vedetelor și, mai ales, de starea psihică a suporterilor, incapabili să admită despărțirea de idolii care s-au confundat de-a lungul anilor cu echipa.

Se pare că «operațiunea Oană» se va realiza fără... Oană.

14. A.S.A. TG. MUREȘ — VREA SĂ PUNĂ CAPĂT «MERSULUI PE SIRMĂ».

Reproducem din caseta prezentării: «A.S.A. Tg. Mureș și-a dat seama în acești doi ani că a rulat un lot din care, oricum, nu s-ar fi putut scoate mai mult. Din acest punct de vedere

considerăm că menținerea în prima divizie e ea însăși o performanță».

Și a fost, într-adevăr, o performanță.

După cit se pare, A.S.A. Tg. Mureș nu vrea să apeleze, în continuare, la tinerete, ea mizând pe aducerea în cadrul echipei a unor jucători care păstrează un oarecare nume. Cu această metodă de compromis nu credem că echipa mureșeană va rezista și a treia oară...

15. PROGRESUL — NU MAI VREA SĂ FIE UN «SALON AL REFUZAȚILOR».

Titlul se referea la tabloul alit de cunoscut Progresului și concretizat în următoarele rinduri: «De-a lungul anilor, Progresul a fost a patra echipă bucușteană... Metoda lui «ce pică» a dat pe parcurs unele rezultate spectaculoase... Din păcate, cu ajutorul acestei metode nu s-a putut constitui niciodată o echipă».

Astăzi, după insuccesul din campionatul recent încheiat, Progresul are o singură șansă: aceea de a persista în ideea că nu mai poate fi un «salon al refuzaților». Divizia B oferă, de altfel, condiții bune pentru construirea unei noi echipe.

16. VAGONUL — CAMPIONA NERĂBDĂRII.

Scriam atunci: «Ne pare rău că Vagonul apare în paginile revistei într-un moment nefavorabil. Nu ne rămîne decît speranța ca această furtună într-un pahar cu apă (n.a. referire la săptămîna care a rulat trei antrenori) să dispare ca un... pojar din viața simpaticei lanterne a diviziei, căreia îi dorim, oricum, succes și... 15 puncte».

Din nefericire, cele 15 puncte n-au fost suficiente.

*

În speranța că «serialul» celor 16 echipe de fotbal ale primei divizii a plăcut cititorilor noștri, promitem să revenim în cursul campionatului 1970—71, adică într-o perioadă cînd loturile și structurile echipelor noastre vor fi fost modificate, poate și sub imboldul mult așteptatei călătorii în Mexic.

IOAN CHIRILĂ

DAN (6) și RĂDUCANU (plonjind), principalii autori ai revirimentului feroviar din această primăvară.

DOBRIŢ, marele maestru al fentei, a demonstrat o neașteptată putere de luptă atunci cînd a fost în joc soarta echipei sale.

PETROLUL — POLITEHNICA 4—1, meciul salvării ploieștenilor. Paradoxal, în prim plan se află patru nume sonore: CONSTANTINESCU, STOICESCU II, MIRCEA DRIDEA și DINCUȚĂ (Foto: Ion Popescu-Ploiești).

De la Rudy Wetzer la Pircălab

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

Ce păcat că anul 1952 a izbutit să programeze doar patru meciuri în palmaresul echipei noastre naționale! Într-adevăr, «tricolorii» anului 1952 reprezintă un mănunchi de jucători foarte valoroși. E suficient să cităm printre aceștia pe Voinescu, Zavoda II, Farmati, Iosif Covaci, Ozon, Iordache, Călinoiu, Petschovschi, Apolzan sau Farmati, pentru a ne da seama că echipa națională-1952 a reprezentat cu adevărat un moment de concentrare calitativă cum de puține ori a avut fotbalul nostru.

Bilanțul anului 1952 este edificator. Trei victorii și o înfrângere. Iar această înfrângere, în fața echipei Ungariei, considerată atunci «cea mai bună națională a tuturor timpurilor», este grăitoare.

Avem convingerea că dacă echipa națională a anului 1952 ar fi avut șansa unor competiții de răsunet și ar fi putut juca mai mult (nemai-vorbind de participarea în cadrul unei grupe preliminare), ea nu ar fi scăpat prilejul de a se impune concret pe plan internațional.

Să refacem, deci, itinerariul anului 1952.

1952

119. ROMÂNIA - CEHOSLOVACIA

3-1 (1-0)

București, 11 mai 1952

ROMÂNIA: Voinescu — Zavoda II, Farmati (Fodor) — Băcuț I, Iosif Covaci, Serfőzö — Paraschiva, Bodo (Ozon), Vaczi, Petschovschi, P. Moldoveanu.

CEHOSLOVACIA: Jonak — Markusek, Koubek — Krasnohorski, Recek, Fecko — Pazdera, Moravcik, Stadler (Pluskal), Iakubcik, Dobay.

Au marcat: Paraschiva (min. 9), Serfőzö (min. 80), Pluskal (min. 84), Ozon (min. 90).

Arbitru: Polaretzki (Ungaria).

O victorie frumoasă a echipei noastre naționale. După meci, arbitrul maghiar Polaretzki, conducătorul lotului cehoslovac Rogl, antrenorul Musil și fundașul Koubek au declarat unanim, ca și cum și-ar fi comunicat părerile, că echipa României a obținut o victorie clară, fotbaliștii noștri fiind mult mai

iuți decât cei cehoslovaci. De asemenea, toți cei patru au menționat sportivitatea desăvârșită a publicului.

«Sportul popular» i-a remarcat în mod special pe Covaci (un stil al apărării), pe Serfőzö (deosebit de activ în apărare și atac) și pe Paraschiva (cel mai bun om al ofensivei).

120. ROMÂNIA - POLONIA

1-0 (0-0)

București, 25 mai 1952

ROMÂNIA: Voinescu (Crisnic) — Băcuț, Fl. Marinescu — Balint (Bodo), Iosif Covaci, Serfőzö — Paraschiva, Bodo (Mercea), Vaczi (Ozon), Petschovschi, P. Moldoveanu.

POLONIA: Stefaniszin (Szymkowiak) — Bartyła, Korynt — Banisz, Bienek, Mamon — Tampisz, Iankovski, Brester, Rajtar, Patkolo.

Au marcat: Paraschiva (min. 49).

Arbitru: Vlcek (Cehoslovacia)

Dacă meciul precedent, împotriva Cehoslovaciei, a scos la iveală viteza superioară a jucătorilor noștri, cel cu Polonia a pus în valoare superioritatea tehnică a fotbaliștilor români față de cei polonezi. Acest fapt a fost confirmat și de antrenorul polonez Matyas Mihaly.

Jucătorii noștri au avut nu-

meroase ocazii de gol, dar forma excepțională a celor doi portari polonezi a zădărnicit orice tentativă. În același timp, menționăm că, în minutul 79, Tampisz a avut cea mai mare ocazie a meciului, dar Voinescu a blocat așa cum numai el știa, accidentându-se. În acel minut el a fost înlocuit de Crisnic.

121. UNGARIA - ROMÂNIA

2-1 (1-0)

Turku (Finlanda), 15 iulie 1952

UNGARIA: Grosics — Dálnoky, Lorant — Kovacs I, Lantos, Boszik — Buday II, Kocsis, Hidegkuti, Puskas, Czibor.

ROMÂNIA: Voinescu — Zavoda, Farmati — Călinoiu, Iosif Covaci, Serfőzö — Paraschiva, Iordache, Ozon, Petschovschi, Suru.

Au marcat: Czibor (min. 22), Kocsis (min. 74) și Suru (min. 85)

Arbitru: Latîșev (U.R.S.S.)

Unul din cele mai bune meciuri ale echipei naționale. Din păcate, sorții ne-au scos în față puternica echipă a Ungariei, care avea să cîștige pînă la urmă titlul olimpic, învingînd Iugoslavia cu 2-0. Specialiștii prezenți la turneul olimpic din Finlanda aveau să declare după terminarea turneului final că cel puțin 12-13 echipe din cele 16 înscrise în turneu nu aveau... dreptul să se claseze înaintea echipei României. Dacă privim,

de altfel, «11»-le nostru, ne dăm seama că el a fost unul dintre cele mai valoroase ale istoriei fotbalului românesc. Și cînd spunem aceasta, excludem obișnuitul coeficient de «îngăduință» care aureolează fatalmente pe jucătorii din trecut.

Echipa națională a României care a jucat la Turku rămîne un moment de inspirație al selecției și al jocului promoțiilor de fotbaliști.

122. ROMÂNIA - R.D. GERMANĂ

3-1 (2-1)

București, 26 octombrie 1952

ROMÂNIA: Voinescu — Zavoda II, Farmati — Călinoiu, Apolzan, Serfőzö — Paraschiva, Ozon, Vaczi, Petschovschi, Filotte.

R.D. GERMANĂ: Klank — Wohlfarth, Eillitz — Scherbaum, Schoen, Rossbigalle — Schroter, Schmieke, Imhoff, Welzel, Speth.

Au marcat: Vaczi (min. 23), Schmieke (min. 24), Vaczi (min. 32 și min. 48).

Arbitru: Fronczik (Polonia).

Iată că la *superechipe* din meciul cu Ungaria, după numai trei luni de zile, au mai fost posibile trei schimbări care au mărit și mai mult forța reprezentativei noastre. Este vorba de Apolzan, Filotte și de centrul înaintaș Vaczi, autorul celor trei goluri în meciul cu R.D. Germană.

Echipa României a jucat, din păcate, doar 45 de minute. Presa de specialitate a menționat în

mod deosebit evoluția lui Petschovschi, Filotte, Serfőzö și Farmati. Arbitrul polonez Fronczik a confirmat printr-o declarație superioritatea tehnică netă a românilor. El a adăugat că rezultatul putea fi mai mare, dacă puternicele șuturi ale lui Petschovschi ar fi fost ceva mai precise. Cronicarii vremii au menționat jocul excelent al lui Filotte care, în acest meci, a sărbătorit 10 ani de la primul său tricou în echipa națională.

A.C. MILAN

O MARE ECHIPĂ trecut, prezent și viitor

MILAN, cea de a doua formație a marelui oraș italian Milano, îndeajuns de eclipsată în ultimul deceniu de strălucitoare sa rivală «Inter», cunoaște, iarăși, bucuria unui succes răsunător în fotbal. Evoluția acestui vechi club european a fost copios reconfirmată prin câștigarea recentă a trofeului continental. Finala — ai cărei martori am fost și noi datorită prezenței ei pe micul ecran — a fost, desigur, disputată, iar unsprezecele lui Prati et comp, descumbindu-se admirabil, a învins, după cum știți, la Madrid, nu tocmai cu vădită ușurință (deși cu 4-1) pe multamibițioasa, dar totdeauna, echipă olandeză Ajax Amsterdam, pentru care însăși prezența în finală constituie o performanță.

Pentru o mai bună cunoaștere a celebrei echipe italiene, găsim cu cale că ar fi interesant să facem o incursiune prin istoria și palmaresul din ultimul timp al confruntărilor internaționale ce le-a susținut acest puternic team milanez, prezentată de colaboratorul nostru, Ernest Andone.

Dominând copios ultima ediție a campionatului peninsular, echipa lui Rivera, Sormani și ceilalți a câștigat de o manieră entuziasmantă cel de-al 9-lea titlu din istoria sa. Unul dintre cele mai vechi cluburi din «calcio», «A.C. Milan» a luat ființă acum 69 de ani, cucerind între 1899—1906 trei titluri de campioană. Apoi, 44 de ani, Milan nu și-a mai înscris numele pe lista campionilor. În această perioadă în Italia numărul jucătorilor «de import» crește considerabil, numele unor fotbaliști ca Orsi, Monti, Cesarini, Andreolo, Puricelli, Fabyan, Praest etc etc, fiind strâns legate de succesele lui Juventus, Bologna, Torino, Ambrosiana.

1951 — un an glorios în istoria clubului «Milan». Titlul de campioană i se adaugă «Cupa Latină». Ascensiunea echipei s-a datorat în mare măsură faimosului trio: «Gren-Li» (Gunnar Green — Gunnar Nordhal — Nils Liedholm). Era perioada când fotbalul scandinav devenise un veritabil filon de aur pentru cluburile italiene. Peste 4 ani (1955) cu Liedholm, Soerensen, Nordhal, Ricagni și marele dirijor al echipei «celeste», Schiaffino, echipa milaneză cucerește din nou titlul suprem al peninsulei. După doi ani (1957) ea recâștigă titlul și, participând la «C.C.E.», ajunge în finală cu Real Madrid. În acel an, spectatorii prezenți în tribunele stadionului «Heysel» (Bruxelles) au fost martorii unei finale de un dramatism rarism. Deși au luat de două ori conducerea prin Schiaffino și Grillo, milanezii au fost egalați cu numai 6 minute înainte de final. În prelungiri, un șut norocos al lui Gento (min. 108) aduce madrilenilor victoria și Cupa.

1959: Milan — din nou campioană. Deși apăruse și Altafini, «roș-negrii» «clachează» în C.C.E. (1-5 și 0-2 cu Barcelona).

1961/62: Milan cu Maldini, Benitez, Dino Sani, Altafini, Barison și marea speranță Rivera își impune valoarea și pe continent, triumfând (în sfârșit) în C.C.E.

În finala de pe Wembley (1963) Milan învinge echipa lui Eusebio cu 2-1. Această victorie îi dădea dreptul să-și pună candidatura pentru «Cupa Intercontinentală» (ediția 1963). Adversarul sud-american era însă: «F.C. Santos» (care cunoștea o fascinantă perioadă de glorie).

Și totuși, pe San Siro, atacul milanez (cu «duetul» Altafini—Amarildo) percutază de 4 ori poarta brazilienilor (scor final 4-2). Meciul retur al derbi-ului mondial a stîrnit un interes enorm în țara cafelei. Brazilienii înving la un scor identic: 4-2. Meciul al treilea s-a desfășurat tot la Rio într-o atmosferă de violență și duritate. Arbitrul argentinian Brozzi trimite la vestiare pe Maldini (M) și Ismael (S). În final, zeita Fortuna surde brazilienilor care printr-un gol din penalti (Dalmo) își păstrează trofeul. Între timp, Milan pierduse titlul național în favoarea... «ner-azzurilor» lui «Inter». Două echipe italiene luau așadar startul în «C.C.E.»—1963/64. «Milan» este eliminată în «sferturi» de Real (1-4 și 2-0). După meciul pierdut pe San Siro, Di Stefano declara: «...Întîlnirea aceasta cu «Milan» a depășit totul. Am scăpat ca prin urechile acului spre semifinalele competiției». Dar acea ediție avea să revină «Inter»-ului. Începea epoca de aur a magnificilor lui Herrera. În schimb pentru «Milan» se conturau zile negre. După un loc III (1963/64), în ediția 1964/65 «roș-negrii» (antrenor — Liedholm, conducerea

tehnică — Gippo Viani) pornesc în trombă, avînd la un moment dat 7 puncte avans față de «Inter». Cu o linie de atac în care figurau Mora — Amarildo (Altafini) — Rivera — Fortunato, milanezii erau optimiști, dar un eșec pe teren propriu în fața «Romei» marchează începutul degringoladei. Pierzînd categoric derbiul milanez (2-5 cu Inter) echipa lui Liedholm pierde titlul, fiind depășită în final de Inter cu 3 puncte!!

În edițiile următoare (1965/66 și 1966/67) comportarea echipei este de-a dreptul penibilă: locul 7 și respectiv 8, deși înainte de începerea campionatului 1965/66 Liedholm declara: «Parez pe orice că «Milan» nu va pierde titlul (sic!)». Luptele intestinale se întesc. În 1965 Gippo Viani demisionează în urma unui conflict avut cu Riva, președintele clubului, care la rîndul său avea să cedeze «fotoliul prezidențial» lui Franco Carraro. Nici energetic antrenor Silvestri nu poate opri seria eșecurilor (între altele eliminarea din «Cupa Europei Centrale» (1966) 0-3 și 0-0 cu «Dynamo Zagreb»).

Caruselul jucătorilor continuă: pleacă Altafini, Maldini, Benitez, Barison, Trebi și vin Angelillo, Schnellinger, Sormani, Malatrasi.

Și, totuși, sfîrșitul sezonului 1966/67 anunța o revenire a formației «rossonerre». După ce învingea cu 2-1 pe pe proaspăta campioană Juventus, Milan cucerea «Cupa Italiei», câștigînd finala cu Padova (1-0).

Între 1966/67 se fac totuși o serie de achiziții valoroase: Roberto Rosato (pentru care «Torino» a primit 400 milioane lire), Cudicini (Brescia), Anquilletti (Atalanta), Pierino Prati (Savona). În plus, o fructuoasă «rocadă» cu Fiorentina: este cedat Amarildo în schimbul lui Kurt Hamrin. În același an (1967), la conducerea echipei vine sobrul Nereo Rocco. Și iată că după câteva etape întregul campionat 1966/67 a devenit o adevărată «desta rossonerre» (sărbătoare roș-neagră). Dominînd de la cap la cap, grație unor jucători de super-clasă și unei concepții moderne de joc, «Milan» a dovedit că mult-asteptata sudură a echipei s-a produs.

Campionatul recent încheiat, cît și excelenta evoluție în «Cupa Cupelor» (5-1 și 1-1 cu Levski, 2-2 și 1-1 cu Vasas Győr, 1-1, 1-1 și 2-0 cu Standard Liège, 2-0 și 0-0 cu Bayern München (deținătoarea trofeului) au relevat marea eficacitate a aripelor Rivera — Prati (26 de goluri, împreună, în campionat). Primul nu mai necesită prezentări. La numai 20 de ani el era invitat, alături de Pele, Garrincha, Di Stefano, Kopa, Eusebio la meciul (1963) Centenarului de pe Wembley, iar acum el este dirijorul atacului milanez și al «Squadrei azzurra». Jucător elegant, inteligent, posesorul unei tehnici individuale ieșite din comun, Gianni are un mare rol în «lanșarea» lui Prati, căruia îi «pune» numeroase mingi pe care Pierino știe să le fructifice cu un randament demn de invidiat. Suteur redutabil, la numai 22 de ani Prati este considerat marea speranță pentru turneul final al «Campionatului European».

Bineînțeles că la toate aceste succese un mare aport și-a adus și Nereo Rocco, «omul din umbră», care speră într-o evoluție cel puțin la fel de spectaculoasă și în viitoarea ediție a «C.C.E.».

Ernest ANDONE

Finala Cupei Campionilor Europeni, disputată la Madrid, între A.C. Milan și Ajax Amsterdam, și câștigată de italieni cu scorul de 4-1. În fotografie, Angel Sormani înscris al treilea gol.

HAIDE, „U“!

Cînd se vorbește despre juniori, primul nume pomenit este Aradul. Apoi se trece la «Tînrul dinamovist», și odată cu amintirea acestor corifei ai juniorilor-fotbaliști din țara noastră, se încheie, în general, capitoul marilor speranțe.

Iată, însă, că și în acest an, Universitatea Cluj, condusă de experimentatul antrenor Andrei Sepci și de secundul său Vasile Bălușu, cîndva «executor» al Rapidului în celebra finală cu Arieșul, izbuteste să cucerească titlul de campioană națională de juniori.

Victoria din finala de la Brașov nu este izolată. Acum patru ani, în seara în care «seniorii» Universității primeau «Cupa României», juniorii lui Silviu Avram și Willy Covaci cucereau alt titlu. Iar dacă ne aducem aminte de alte două titluri, câștigate pe vremea juneții lui Petru Emil, ne dăm seama că Universitatea Cluj este o frumoașă pepinieră. De altfel, prezența juniorilor clujeni în 7 din finalele ultimilor 15 ani ne scutește de alte comentarii. Un singur lucru ar mai fi să adăugăm. Masiva întinerire de acum doi ani a fost posibilă în primul rînd datorită fondului permanent de tinere talente pe care Clujul fotbalistic îl întreține cu arta grijii și dragoste.

Deci, încă odată, haide «U»! Fie ca fotbaliștii cu chipiu de licean să cinstească de acum încolo și faimoasa «spacă roșie», care își va sărbători cîrînd secimcentenarul.

TRANSFERĂRI

La ora cînd scriu aceste rînduri, meciul transferărilor fotbalistice continuă. Conducătorii de cluburi, antrenorii și, mai ales, jucătorii sînt cuprinși de febra cea mare. Conducătorii — pentru a-și vedea loturile mai puternice, prin rocade miraculoase, antrenorii — pentru a-și găsi pe viitorul «creer electronic» al echipei, iar jucătorii (nu de puține ori) — pentru a-și împlini dorul de aventură, cucerind tribunele altor stadioane.

Indiferent de motiv și de argument, transferările sînt un moment hotărîtor în viața unei echipe. Mai mult decît aîd, ele reflectă o concepție în activitatea unui club, ca să nu mai vorbim de competența celui care își dă verdictul. În fond, cunoscutul duel Steaua—Dinamo pentru... Pirellab, acum 8 ani, a avut consecințe hotărîtoare în viața ambelor echipe. Oblemenco, la Craiova, a reprezentat și el un moment decisiv. De asemenea, de toți contestata aducere a lui Lerețer la U.T.A. Și exemplele pot fi continuate la nesfîrșit...

Totul e ca transferările să fie urmarea unei necesități imperioase

Îmi aduc aminte că Vagonul l-a luat acum un an pe Chivu de la U.T.A., dînd în schimb trei jucători (Sereș!, Brîndescu!! și Broșovschi!!!).

Îmi aduc aminte că Rapid l-a luat pe Mazurachis, dînd în schimb pe Pană!, Straț!! și Marian Popescu!!!

Astăzi Vagonul ar da orice pentru Broșovschi, iar Rapid l-a luat pe Straț, confirmînd încă odată că și în fotbal «nimeni nu e profet în clubul lui».

Sîntem, deci, în perioada transferărilor. Să-i acordăm întreaga noastră capacitate și să nu o transformăm într-o loterie a... incompetenței.

Rep.

CAMPIONUL
OLIMPIC
PRINTRE
PIONIERI

Nu de mult, campionul olimpic IONEL DRIMBĂ a fost invitatul pionierilor de la Școala generală nr. 10 din Timișoara. Ionel a răspuns cu plăcere invitației, mai ales că el însuși a fost, cu ani în urmă, elev al acestei școli. Reîntâlnirea campionului cu fosta sa profesori și... interviurile pe care i le-au luat micii săi admiratori au prilejuit o adevărată sărbătoare sportivă. Reportajul acestei întâlniri ne-a fost transmis de elevul Mihai Ioan Corneliu Popa care ne-a trimis și imaginea alăturată, unde îl puteți vedea pe Ionel Drimbă în mijlocul entuziaștelor sale gazde.

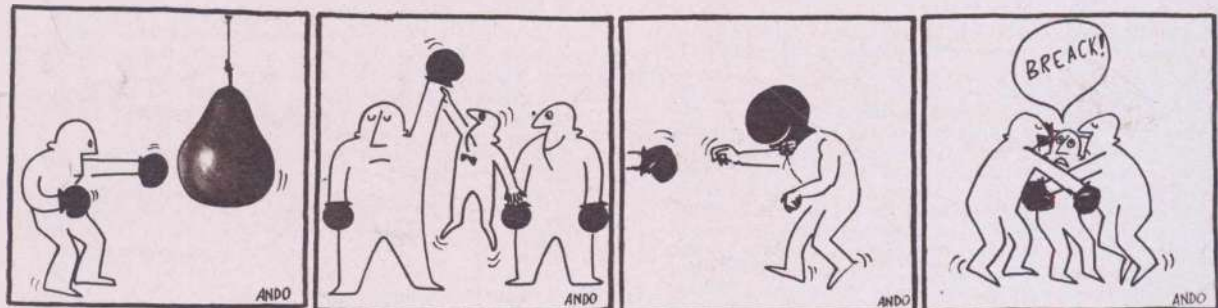
STARTERUL

Desigur, iubitorii atletismului îl recunosc în fotografie pe fostul atlet clujean Ilarie Măgdaș, cu ani în urmă specialist în probele de 100 și 200 m plat. Măgdaș a renunțat la activitatea competițională, dar nu și la atletism. El a rămas în vecinătatea pistei de alergări, ca starter. Marile pasiuni nu se sting niciodată... (Foto: NICOLAE D. NICOLAE)

DAN
JOACĂ
RUMMY...

Așa și-a intitulat imaginea ce o puteți vedea alăturat, fotoreporterul VIOREL RABA. Fundașul rapidist Dan Coe, pe care îl puteți vedea în planul doi al fotografiei, caută cea mai bună soluție pentru a putea plasa balonul peste... pietrele din fața sa, «pietre» ale căror numere nu-i dau prea multe speranțe într-o combinație de ciștișig...

PE ACEEAȘI TEMĂ

desene de O. ANDRONIC

sportul
a doua pasiune

1947. Campionatul mondial de hochei pe gheață de la Praga. La sfârșitul turneului, ziaristii prezintă aleg «echipa lumii». Titlul «oficiu» de cel mai bun portar revine lui Dorin Dron, din echipa României. Era încununarea unei fructuoase cariere poli-sportive, redul unei mari

pasiunii și al voinței neclințite în depășirea greutăților. Semnificativ este faptul că formația României, alcătuită din destui diletanți, a ocupat un loc modest în clasamentul campionatului; Cehoslovacia i-a «administrat» chiar un scor de 23-1 (și-a spus cuvântul și insulicien-

la pregătirii pe gheață în condițiile inexistenței unui patinoar artificial). Cu atât mai mare apărea meritul lui Dorin Dron.

Cariera sa sportivă începe prin 1938 când, elev la Liceul Gheorghe Lazăr din București, juca fotbal în postul de portar. Se legitimează apoi la Gloria București, unde joacă la înaintare, alături de Gică Popescu, Iordache, Mișu Flamaropol etc. Tot în aceeași perioadă își face debutul hocheistic, de data aceasta în «cușca» portarului, tot la Gloria și cam cu aceiași colegi din echipa de fotbal. În '37 se legitimează la Telefon-Club și, remarcându-se, devine portarul titular al naționalei, post pe care-l ocupă până în 1957, când abandonează activitatea sportivă. Paralel, joacă volei la clubul «Bonaparte» (cucereste un titlu de campion național), face atletism, baschet, handbal la Vflorul Dacia. După război joacă la Petrolul București, iar din 1952 până în 1957 — la C.C.A. În cei aproape 25 de ani de activitate competițională, doctorul în drept și în științe economice, popularul

actor de teatru Dorin Dron, a cucerit nenumărate titluri de campion național. Activitatea teatrală și, mai apoi, cea de traducător de piese din repertoriul universal — amintim «Un tramvai numit dorință» de Tennessee Williams — l-a cam îndepărtat de lumea sportului de performanță. De altfel, după cum ne-a declarat, omul nu trebuie să urmărească, prin practica sportului, atât performanța, cât întărirea sănătății sale, dezvoltarea sa multiaterală. În orice caz, nu trebuie neglijată, de dragul sportului, activitatea profesională. Apropo — în ultimul film, «Supraveghetorii de copii» — coproducție româno-canadiană, Dron deține un rol cu tentă sportivă: aleargă și, mai ales, înoată mult. În momentul de față repetă în piesa «Viteazul» a lui Paul Anghel și-și continuă activitatea de traducător dramatic.

În încheiere, Dorin Dron a avut amabilitatea să adreseze citava cuvinte de salut cititorilor revistei noastre.

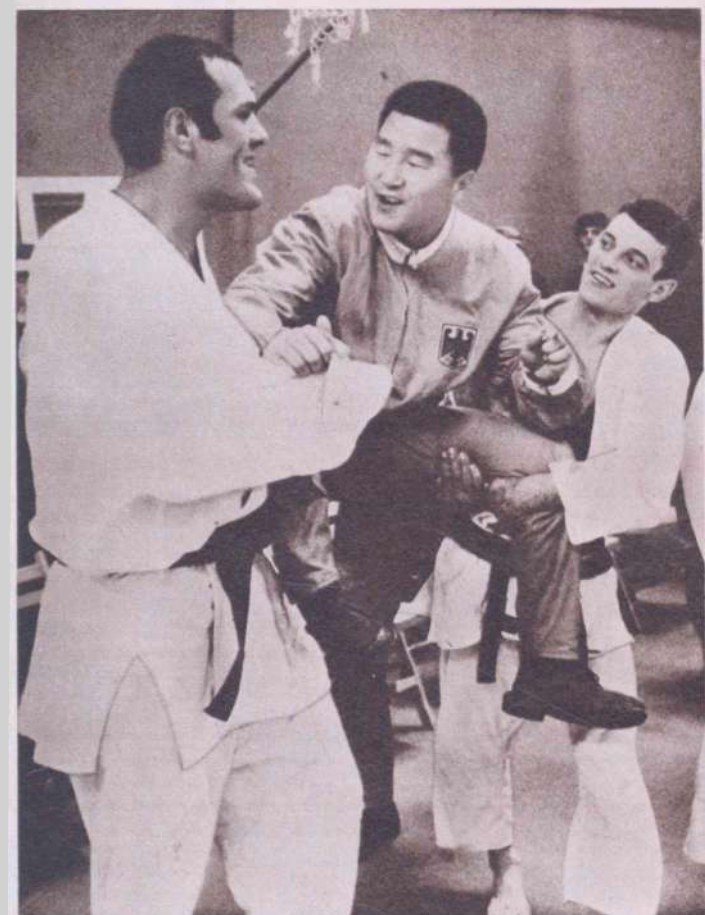
Alexandru SIMOC

8 GREȘ

BUCURIA JUDOKAS-ILOR

La Ostende (Belgia), R.F. a Germaniei a cucerit, pentru a doua oară consecutiv, titlul european de judo pe echipe. După victoria repercutată în finală asupra redutabilei formații a Olandei (3—2), Alfred Meier (stînga) și Harry Utzat (dreapta), doi dintre echipierii victorioși, l-au purtat în triumf pe Han Ho San, antrenorul formației. Cu tot caracterul aparte al disciplinei căreia i s-au dedicat, judokas-ii se bucură ca toată lumea...

O VIZITĂ PLĂCUTĂ

Două incântătoare fete care au participat la concursul de miss au vizitat vestita fabrică de sticlă Moser din Cehoslovacia. Ele au fost conduse prin întreprindere chiar de unul dintre cei 12 membri ai juriului concursului de frumusețe. Numele acestuia e cunoscut iubitorilor sportului. Este vorba de Joza Golonka, căpitanul naționalei de hochei a Cehoslovaciei.

Iată-l pe cunoscutul hocheist încercînd el însuși să... demonstreze tinerelor vizitatoare cum se face un balon de sticlă.

SPRE 1,91 m...

Recordul mondial la săritura în înălțime, deținut de Iolă a noastră, reprezintă de ani de zile ținta spre care tind toate atletele îndrăgosițe de stachetă. De curînd, cu prilejul memorialului athletic «Mericanp», care a avut loc pe stadionul Charlety din Paris, atleta franceză Ghislaine Barnay a sărit 1,80 m, realizînd un nou record al Franței la această probă. Iată-o pe Ghislaine (stînga), felicitată de fosta deținătoare a titlului, Martine Dubucquoi. «1,91» rămîne, încă, departe...

desen de Octavian COVACI

Copiind desenul din stînga, caricaturistul OCTAVIAN COVACI a... greșit de opt ori. Puteți descoperi erorile?

„LUNA TURURILOR CICLISTE“

Luna trecută, iunie, ar putea fi numită «luna tururilor cicliste». Așii pedalelor din mai multe țări europene au ieșit din sezonul rece cu o poftă teribilă de... alergătură. Și iată-i străbătînd șoselele cu suzele, participînd fie la Turul României, la cel al Elveției, sau la celebrul înconjur al Franței.

În imaginea alăturată, un aspect din cea de a 33-a ediție a turului Elveției, care pledează pentru popularitatea ciclismului în «Țara cantoanelor».

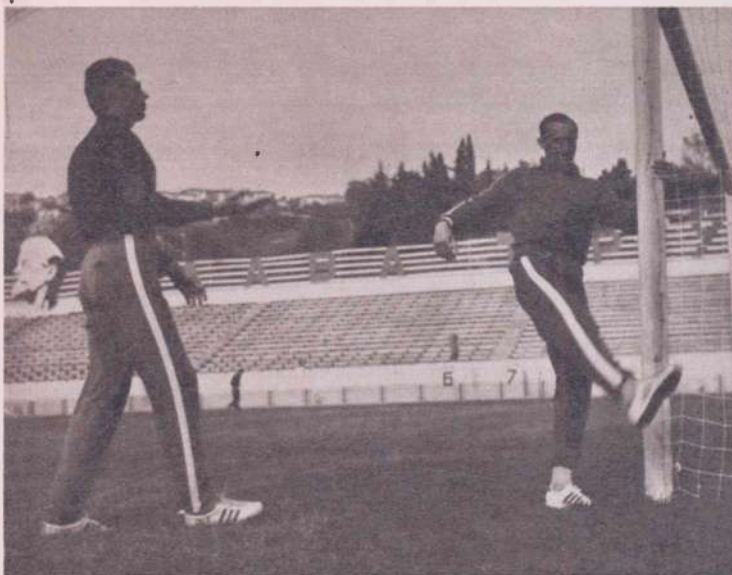

BRUMEL SE ANTRENEAZA

De ceva timp, pe deplin refăcut, după accidentul de automobil pe care l-a suferit, fostul campion olimpic și deținătorul actualului record mondial la săritura în înălțime (2,28 m), Valeri Brumel, și-a reluat antrenamentele. Deși accidentat grav, săritorul cosmic nu a încetat nici un moment să se gândească la noi performanțe sportive. Cu o voință specifică marilor campioni, atletul sovietic a învins primele dificultăți ale reluării activității sportive și în prezent se pregătește de patru ori pe săptămână câte două ore și jumătate sau trei. Noul antrenor al campionului, Iuri Clitakov, urmărește acum îndesebni pregătirea sa fizică. Și Brumel se dovedește a fi în continuare un elev excelent. Exercițiile cu haltere (chiar cu cele care cântăresc 140 kg), sprinturile (acum 12,7 pe ota de metri), aruncarea greutății și, bineînțeles, săritura în înălțime înregistrează progrese rapide. Omul care înaintea gravului accident de mașină sărise 2,28 m, a izbucit acum să treacă din nou granița celor 2 m.

Întrebat când se va prezenta la un start oficial, Brumel a răspuns: «După ce voi reuși să sar curent 2,15 m. Și sper că acest lucru se va întâmpla curând.»

În fotografii: 1) Ținându-se de bara porții de fotbal, Brumel, execută exercițiile recomandate de noul său antrenor, Iuri Clitakov. 2) Aruncând greutatea. 3) Marea pasiană rămâne, totuși, yacheta..

1

lata-l pe celebrul «1» brazilian, Gilmar, salvând prin intervenția sa spectaculoasă poarta reprezentativei braziliene, a saltată în imaginea de față de fotbalistii englezi. Meciul dintre fosta și actuala campioană a lumii, care a avut loc nu demult la Rio de Janeiro, a luat sfârșit cu victoria jucătorilor brazilieni (2-1). Apărind și în această partidă, Gilmar a realizat un record rar întâlnit: 100 de selecții.

2

Marea bătălie care s-a dat pe cimpul celor 64 de pătrățele, pentru titlul mondial la șah, s-a încheiat cu victoria sovieticului Boris Spaski. În stînga fotografiei îl puteți vedea pe noul campion în timpul uneia dintre partidele disputate în compania compatriotului său, marele maestru internațional Tigran Petrosian.

3

Fără îndoială, una dintre marile surprize fotbalistice înregistrate în ultima vreme o constituie înfringerea suferită pe teren propriu de echipa maghiară Ujpest Dozsa, în finala Cupei Orașelor Tirguri. Învingători cu 3-2, fotbalistii englezi de la Newcastle United au câștigat trofeul Tirgurilor. Iată-l pe înaintașul Moncur, de la Newcastle, primind Cupa de la președintele F.I.F.A., dl. Stanley Rous.

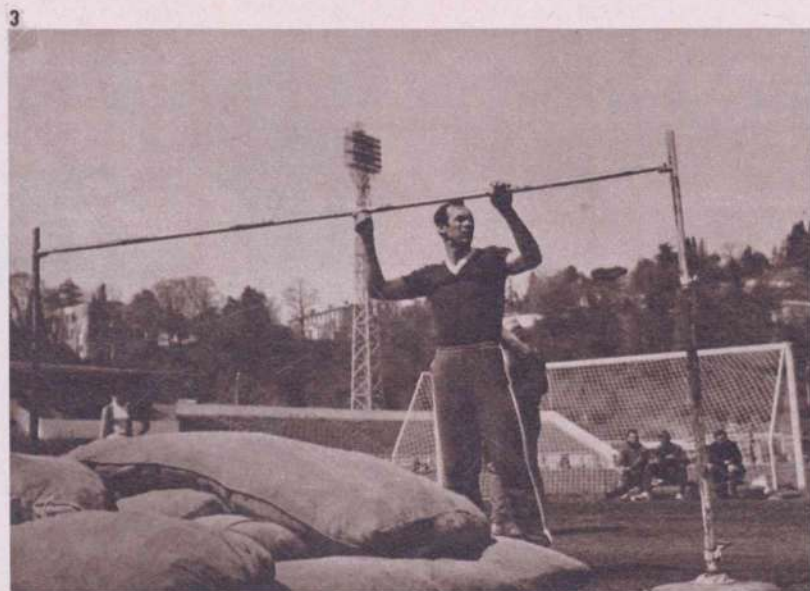
4

Cu prilejul campionatelor naționale de atletism ale Finlandei, care au avut loc la Tampere, Jorma Kinnunen, medaliatul cu argint la J.O. din Mexic, a stabilit un nou record mondial la aruncarea suliței: 92,70 m. Vechiul record (91,96 m) aparținea sportivului sovietic Janis Lusi. Iată-l pe Kinnunen zimbînd fericit în fața tablei care indică noul său record mondial.

5

LA ZANDVOORT (Olanda) s-a desfășurat cursa automobilistică internațională dotată cu Marele Premiu al Țărilor de Jos. Și de această dată,

piloții scoțieni și-au demonstrat marea lor clasă. Cursa a fost câștigată de scoțianul Jackie Stewart, pe care-l puteți vedea în fotografie conducându-și bolidul.

6

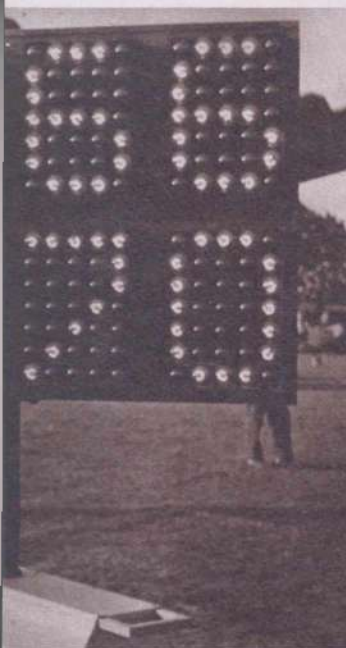
Reușind să câștige cele două manșe ale finalei C.C.E. la volei, campioana masculină a Bulgariei, TSKA — Septemvrisko Sname, a realizat marea surpriză a acestei ediții a Cupei. Echipa noastră, Steaua, nu le-a putut ține piept voleibaliștilor vecini nici la Sofia și nici la București, ratând astfel marea ocazie de a câștiga invidiatul trofeu.

În imagine, o fază din primul joc, cel disputat la Sofia: Cristiani atacă, dar mingea nu poate depăși «zidul» format de bulgarii Trenev și Zlatanov.

7

Veselia însoțește întotdeauna ceremonialul îmbrăcării unui tricou de campion. Ne dovedește acest lucru și zîmbetul ciclistului Roger De Vlaeminck, noul campion al Belgiei.

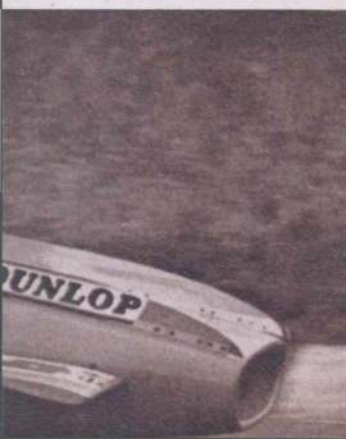

8

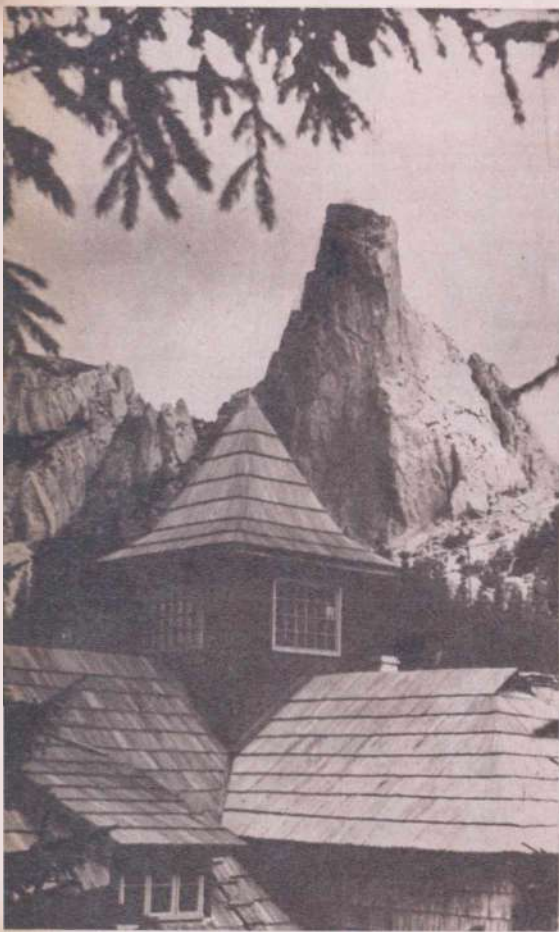
8

La Belgrad, 50 000 de spectatori au asistat la meciul pe care l-au susținut veteranii balonului rotund din Iugoslavia în compania colegilor lor din Anglia. În ciuda vârstei, fostele glorii fotbalistice au reușit să ofere un spectacol sportiv încântător, mult aplaudat în tribune. După meci, câștigat de englezi cu 4-1, cei doi faimoși tunari ai anilor trecuți, iugoslavul Bobek (stînga) și englezul John Charles s-au fotografiat împreună.

Bijuterii carpatine:

INĂUL PIETROSUL și RARĂUL

Nespus de semețe, sfidând parcă depănarea vremii și capriciile acesteia, PIETRELE DOAMNEI străjuie printre masivii moldoveni. (În fotografia de sus).

De ani în gir, CABANA RARĂU a oferit și oferă multă ospitalitate și plăcută originalitate celor care se încumetă să urce acolo, sus, atât prin accesibilitatea drumului parcurs cât și prin nota îmbietoare și reconfortantă a interiorului ei.

Între munții Rodnei, Birgăului, Călimani și ai Bistriței se află una dintre cele mai atrăgătoare comori turistice răspândite de natură pe pământul României. Aici, la îngemănarea meleagurilor transilvane cu cele moldovenești, pe vechi ținuturi cu așezări frumoase și oameni primitivi, la care se ajunge pornind de la Cluj spre Năsăud, susură din străvechime graiul românesc în care și-au dăruit nepieritoare opere doi mari scriitori ai neamului, George Coșbuc și Liviu Rebreanu.

Turiștii pot vizita oricând satele de baștină ale acestora, cu casele memoriale păstrate mărturie pentru generațiile viitoare, poposind apoi în ținutul Năsăud, de unde se pot îmbogăți cu nenumărate comori de artizanat măiestrit de genul artistic al localnicilor. În toate satele năsăudene abundă uimitoarele broderii și mărețele colorate de pe pieptarele flăcăilor, răsună tulburătoare cîntece populare, își stîrnește admirația finețea țesăturilor de pe iile fetelor. Pornind în sus, pe apa Someșului Mare, drumul trece pe sub dealuri pline de încântătoare poezie și de adierile îmbălsămate ale pădurilor de brad. Ajungînd la Singeorz, așezare vestită prin apele sale lăcăduitoare, mai sînt doar cîțiva pași pînă la alte două stațiuni balneo-climaterice de curînd înființate. Una este Valea Vinului, tot pe Someș în sus, pînă la care însă întîlnim un vechi orașel minier — Rodna — cunoscut de prin veacurile XV—XVI, locuit de moldoveni și în mijlocul căruia se pot vedea ruinele unei foarte vechi biserici în stil gotic. Valea Vinului este așezată pe pîrlul Vinului, care și trage apele din masivul Rodnei. De aici se pleacă în excursii la vîrfurile Inăul (2 280 m), spre vîrfurile Căpățînii (1 264 m) spre cabana Puzdrele sau spre Borșa Maramureșului, străbătînd locuri de o încîntătoare frumusețe, pe cărări de munte, șerpuite parcă printr-un tărîm de legendă.

Cealaltă nouă stațiune climaterică — Colibița, deschisă turiștilor anul acesta, se află într-un cadru la fel de pitoresc, alcătuit din culmi domoale, acoperite cu celină, bogate în pașiști odihnitoare.

Colibița se află chiar la poalele muntelui Pietrosul (2 102 m) din masivul Călimani, la o altitudine de 850 m.

Continuîndu-și drumul pe șoseaua națională nr. 17, turistul va trece prin Josenii Birgăului, Mureșenii Birgăului și Fundul Birgăului, comune cu oameni harnici, vestiți meșteșugari în lemn, și va ajunge prin Șarul Dornei — așezare cu case mari împodobite de-a lungul pereților cu originale

motive populare, viu colorate — tocmai la Vatra Dornei, una din perlele bogatului șirag de stațiuni climaterice ale României.

Cunoscută de pe la sfîrșitul secolului XVI, după consemnările unui act de danie al lui Alexandru cel Bun, Vatra Dornei a devenit mai cu seamă în ultimele decenii o stațiune de tratament din cele mai apreciate.

Mai departe, urcăm la Iacobeni, pe Valea Fierului, unde iubitorii de drumeție vor admira nu numai frumusețea cadrului natural, ci și înfăptuirile mai noi ale oamenilor din țara noastră, drumuri pe făgașuri îndrăznețe, uzine moderne, funiculare peste hăurile munților. A fost construit pe meleagurile acestea orașelul forestier Dornîșoara, s-au înălțat noi fabrici de prelucrare a lemnului, iar pe apele Dornei și Bistriței Aurii se mai pot vedea acei «navigatori care dispar», plutășii intrați de mult în legendă și în cultura românească. La Vatra Dornei, lăsam în urmă blocuri moderne de locuințe, cinematografe și magazine noi.

Splendide excursii pot fi organizate spre Dorna Cîndreni, Poiana Negrii, Coșna, așezări cu bogate izvoare de ape minerale. La Poiana Stampei, unde a ființat la sfîrșitul veacului trecut o stație de poștă pentru diligențe, se poate vizita turbăria, precum și o interesantă rezervație naturală floristică. Tot astfel se poate merge la Pasul Tihuța («pasul linișteii») sau la Dornîșoara, de unde se «lansează» plutele pe Bistrița.

Dar tot din aceste locuri turistul poate urca pe vîrfurile Pietrosul Călimanilor (2 182 m), pe vîrfurile Oșurului (1 630 m) ori pe Suhard (1 709 m). Nu mult mai departe, spre nord, în așteptarea munților Giumalău și Rarău, cu mulțimea lor de vîrfuri îndrăznețe printre care se află cabane primitoare.

De aici încolo se deschid în fața turiștilor două posibilități la fel de ispititoare: sau să se îndrepte spre Broștenii pomeniți de Creangă în «Amintirile» sale din copilărie, prelungindu-și apoi traseul pînă la strălucitorul lac Bicaz, creat de mina omului, sau să apuce pe drumul obcinelor din nordul Țării Dornelor, oferindu-și astfel prilejul de a admira neprețuitele comori de artă ale mănăstirilor bucovinene — Dragomirna, Sucevița, Moldovița, Putna, Humor, Arborea, Voroneț — vestite în lumea întregă — și care sînt doar la cîțiva pași.

Noi vă sfătuim să încercați ambele variante.

ION PEDA
ION VALERIU POPA

UN NOU CONCURS DE FOTOGRAFII

În întîmpinarea celei de a 25-a aniversări a eliberării patriei, revista noastră organizează un concurs de fotografii cu subiect sportiv, deschis iubitorilor genului, amatori și profesioniști.

Participanților le este oferită o tematică deosebit de bogată: a) cele mai reușite imagini — «document» de pe parcursul acestor 25 de ani pe care îi sărbătorim, oglîndind diverse acțiuni și manifestări sportive de mare interes; b) imagini recente din activitatea sportivă de masă și de performanță din asociații și cluburi, din întreprinderi, instituții, școli și universități, de la sate; c) aspecte de la întrecerile oficiale și amicale — interne și internaționale — fotografii ale unor stadioane și baze sportive sau ale terenurilor simple, amenajate de iubitorii sportului; d) instantanee turistice, portrete de sportivi fruntași etc.

În concurs vor fi admise fotografii alb-negru, de format minim 18/24 cm. Fiecare lucrare va avea un «motto» scris pe spatele fotografiei, în așa fel încît să poată fi acoperit (de autor) cu o bandă de hîrtie neagră, bine lipită. Acest motto va fi reproduș și pe un plic închis și sigilat conținînd numele și adresa participantului.

Numărul fotografiilor ce pot fi trimise de un participant este nelimitat.

Revista SPORT va publica fotografii primite pentru concurs, plătind drepturile legale de autor, fără ca prin aceasta să se anticipeze în vreun fel asupra rezultatului concursului.

Menționăm că vor fi primite în concurs numai fotografii care nu au mai fost prezentate la alte concursuri.

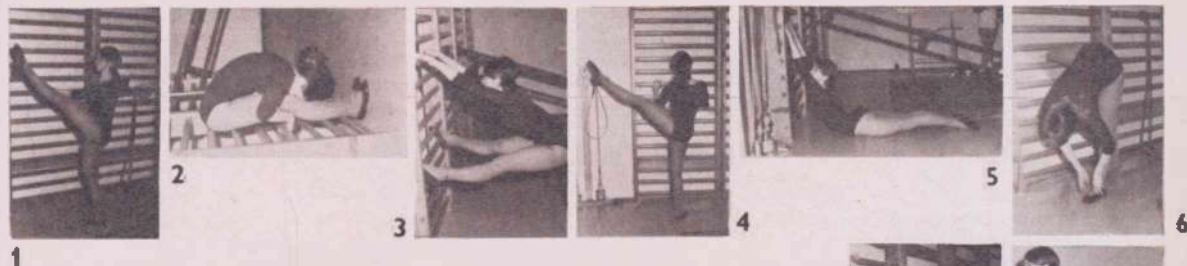
Se vor acorda următoarele premii:

PREMIUL I	1 500 lei
PREMIUL II	1 000 lei
PREMIUL III	500 lei
5 mențiuni a	200 lei

Fotografiile vor fi trimise pînă în ziua de 15 august a.c., data poștei. pe adresa: Vasile Conta nr. 16, redacția revistei «SPORT», cu mențiunea «CONCURS-FOTO — 1969».

Programul 8

Exerciții de culturism pentru femei (tinere - adulte) (exerciții la scara fixă)

Vreți să deveniți suplă?

Executând exercițiile de mai jos, pe lângă faptul că veți obține o mobilitate bună, vă veți tonifica și mușchii articulațiilor respective.

Exercițiul 1. Stînd cu o latură la scara fixă, balansarea piciorului din afară înainte și înapoi. Mișcarea se execută de 10—16 ori, în 4 reprize (două de fiecare picior). Se dezvoltă mobilitatea în articulația coxo-femurală.

Exercițiul 2. Stînd cu spatele la scara fixă, îndoirea trunchiului înainte și coborîrea brațelor din șipcă în șipcă. Se execută mișcarea de 4—6 ori, în 2 reprize. Se dezvoltă mobilitatea coloanei vertebrale.

Exercițiul 3. Stînd ghemuit la scara fixă, întînderea brațelor și picioarelor și revenirea. Se execută 9—16 mișcări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii extensori ai picioarelor și mobilitatea coloanei vertebrale.

Exercițiul 4. Stînd cu fața la spalier, ridicarea (adducerea) și coborîrea (abducerea) piciorului. Mișcarea se execută de 9—16 ori de către fiecare picior, în 2 reprize. Se dezvoltă mobilitatea în articulația coxo-femurală.

Exercițiul 5. Culcat înainte, se apucă cu brațele șipca de jos și se urcă din șipcă în șipcă, pînă la extensia maximă a trunchiului și revenirea. Mișcarea se repetă de 3—6 ori, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii extensori ai trunchiului și mobilitatea coloanei vertebrale.

Exercițiul 6. Stînd cu o latură la scara fixă, genunchiul fixat la nivelul bazinului, îndoirea trunchiului înainte, atingerea cu mina opusă a piciorului de sprijin. Se execută 6—9 mișcări de către fiecare picior. Exercițiul dezvoltă mobilitatea în articulația coxo-femurală și a co-

loanei vertebrale.

Exercițiul 7. Din poziția atînat, ducerea picioarelor înainte (echer) și menținerea poziției timp de 3—5 secunde. Se execută 6—9 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii dreپți abdominali și flexorii picioarelor.

Exercițiul 8. Sărituri în lungime, de 3—5 ori, în 2 reprize.

Lecția se termină cu exerciții libere de gimnastică, pentru relaxarea articulațiilor solicitate și cu ample exerciții de respirație.

Exerciții de culturism pentru bărbați (tineri - adulți) (haltere ușoare - 20-40 kg)

Exercițiul 1. Din poziția stînd, haltera la piept, împingerea deasupra capului. Se execută 9—16 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii centurii scapulare și, în special, deltoizi și tricepsii (cînd bara trece de nivelul ochilor).

Exercițiul 2. Din stînd, haltera ținută de brațele întinse pe lângă corp, ridicarea costelor și tragerea halterei pînă la nivelul pieptului. Se execută 9—12 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii flexori ai brațelor și cei trapezi.

Exercițiul 3. Din stînd, haltera pe spate, mers în fandare. Se execută 10—12 pași, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii flexori și extensori ai articulațiilor picioarelor.

Exercițiul 4. Din stînd, haltera pe spate, aplecări de trunchi și revenirea continuată cu extensia. Se execută 6—9 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii șanșurilor vertebrale.

Exercițiul 5. Din atînat la scara fixă, ridicarea

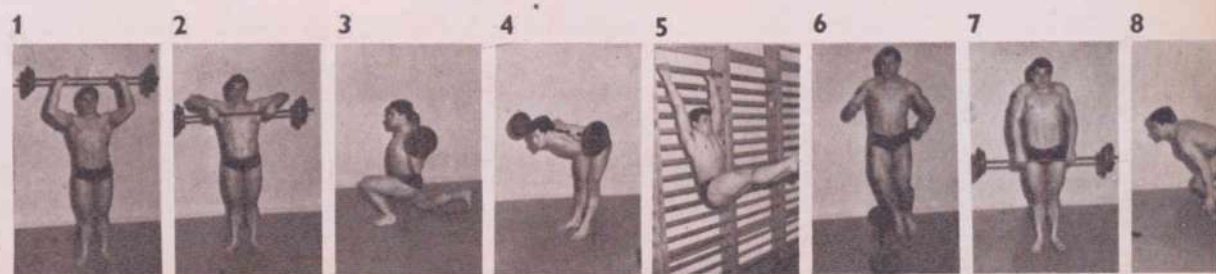
picioarelor în echer, menținerea 4—6 secunde. Se execută 6—9 repetări, în 2 reprize. Se dezvoltă mușchii abdominali.

Exercițiul 6. Stînd cu o latură spre haltera care este așezată pe podea, sărituri laterale peste aparat: 10—16 sărituri, în 2 reprize. Se dezvoltă, mai ales, mușchii extensori ai picioarelor.

Exercițiul 7. Din stînd, cu haltera ținută de brațele întinse de-a lungul corpului, rotarea înainte și înapoi a umerilor. Se execută 10—12 rotări în față și 10—12 rotări în spate. Se dezvoltă mușchii trapezi.

Exercițiul 8. Sprinturi de 15—20 de metri, combinate cu diferite sărituri (înălțime, lungime). Se dezvoltă mușchii flexori și extensori ai picioarelor.

Lecția se va termina cu ample exerciții de respirație. Respectați pauzele între repetări, care, în lucrul cu halterele, sînt mai mari decît la celelalte aparate, putînd ajunge chiar și la 5 minute.

VELICA BOCA — Tecuci. Am transmis, așa cum ne-ați rugat, felicitări tuturor medaliaților noștri la campionatele europene de box. Ciucă, Dumitrescu, Cuțov, Alexe, Zilberman, Monea și Covaci vă mulțumesc pentru frumoasele cuvinte adresate lor, iar noi vă dăm adresa la care îi puteți scrie lui Calistrat Cuțov: clubul Dinamo, șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București.

PETRE COMAN — comuna Cucuruzu. Fotbalistul Gheorghe Constantin, de la Steaua, s-a născut în București la 14 decembrie 1932. Este înalt de 1,82 m și cântărește circa 80 kg.

DESPINA C. — Craiova. Deși sinteți o înflăcărată suporteră a fotbalistilor de la Universitatea Craiova, ați fost foarte bucuroasă că echipa U.T.A. a cîștigat campionatul și le transmiteți tuturor jucătorilor ei felicitări. Gestul dumneavoastră este cu adevărat sportiv și constituie o dovadă în plus că iubitorii fotbalului din Craiova au primit pe merit «Cupa fair-play», acordată de ziarul «Sportul» spectatorilor.

TOMA TUTEA — comuna Bordeni. Am primit fotografiile trimise de dumneavoastră de la meciul Universitatea Cluj—U.T.A. Ele ne-au parvenit, însă, cu Intirziere și, ca să fim sinceri, nu le-au putut concura cu succes pe cele făcute de fotoreporterul nostru, prezent și el la meci. Noi vă mulțumim, în orice caz, pentru atenție și vă dorim succes în viitoarele încercări care, sperăm, nu se vor lăsa prea mult timp așteptate.

VASILE POP — Baia Mare, str. Fr. Engels nr. 4/22, județul Maramureș, pune la dispoziția celor interesați colecția revistei «Sport» din ultimii 5 ani. Amatori îi pot scrie pe adresa de mai sus.

MIRCEA BANCIU — Călărași. Ne-ați trimis o caricatură însoțită de câteva cuvinte: «Dacă e bună, e bună, dacă nu e bună, nu e bună!» Din păcate, cea de a doua alternativă exprimă exact realitatea...

TITI GHEORGHIU — Vaslui. Privindu-vă ultimele caricaturi, a crescut regretul nostru că ați renunțat la «micromotivetele sportive». Încă o dată vă rugăm: micromotive da, caricaturi, Nu, Nu, Nu!

MARIANA MATEI — Buftea. Ne pare foarte rău, dar nu vă putem răspunde decît pe jumătate la scrisoarea dumneavoastră. Sportivilor dinamoviști le puteți scrie pe adresa clubului Dinamo, șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București. Cealaltă adresă solicitată nu o cunoaștem.

ION IENAGA — comuna Fintinele. Care este numele crainicului ce a comentat meciul de fotbal «U» Cluj—U.T.A.? Deoarece nu ați precizat dacă ați ascultat meciul la radio sau l-ați văzut la televizor, noi vă dăm numele celor doi crainici: Cristian Topescu — la televiziune și Nicolae Soare — la radio.

LUCIAN TASCHILA — Hunedoara. Sperăm că rubrica de box a revistei noastre i-a satisfăcut pe toți iubitorii sportului cu mînuși care ne citesc, deci și pe dumneavoastră. În numerele 12 și 13 am publicat comentarii și numeroase fotografii de la campionatele europene așa că, decupînd imaginile, vă puteți alcătui chiar un album. În privința lui Jack Dempsey, informația pe care o aveți este de-a dreptul hazlie. Cum puteți crede că, la 75 de ani, un om ar putea urca din nou în ring pentru a boxa?!

DUMITRU NICULESCU — București. Vă felicităm pentru cunoștințele dumneavoastră fotbalistice și vă dăm o veste bună: ați cîștigat pariul. Radu Nunweiler a fost legitimat pînă în prezent la următoarele echipe: 17 octombrie 1958 — la Dinamo, 14 august 1962 — la Viitorul și 16 martie 1963 — din nou la Dinamo. Deci a fost și în totul formației Viitorul, așa cum ați susținut dumneavoastră.

SPORT

LEI 2,50

A.C. MILAN

CÎSTIGĂTOAREA C.C.E. 1968-69

Sus: RIVERA, SCHNELLINGER, MALATRASI, ROSATO,
SORMANI, CUDICCINI
Jos: LODETTI, ANQUILETTI, HAMRIN, TRAPATTONI
și PRATI.